

C156.

5977
Kuldne wabadus.

Cosmo Gordon Lennox.

Wanamuse
näitelava
+ TARTUS +

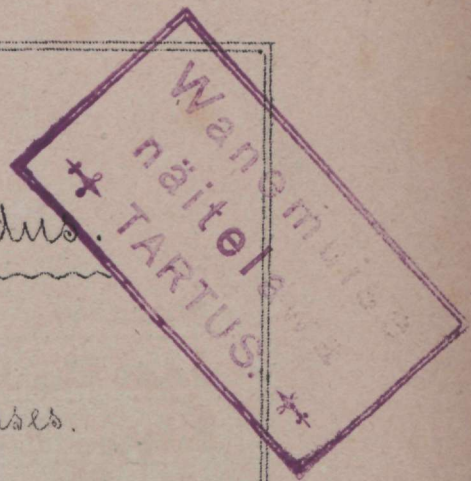
Nm / 63.

Kuldne vabadus.

Lustmäng 3 waatuses.

Cosmo Gordon Lennox.

Tõlkinud: M. Konin.

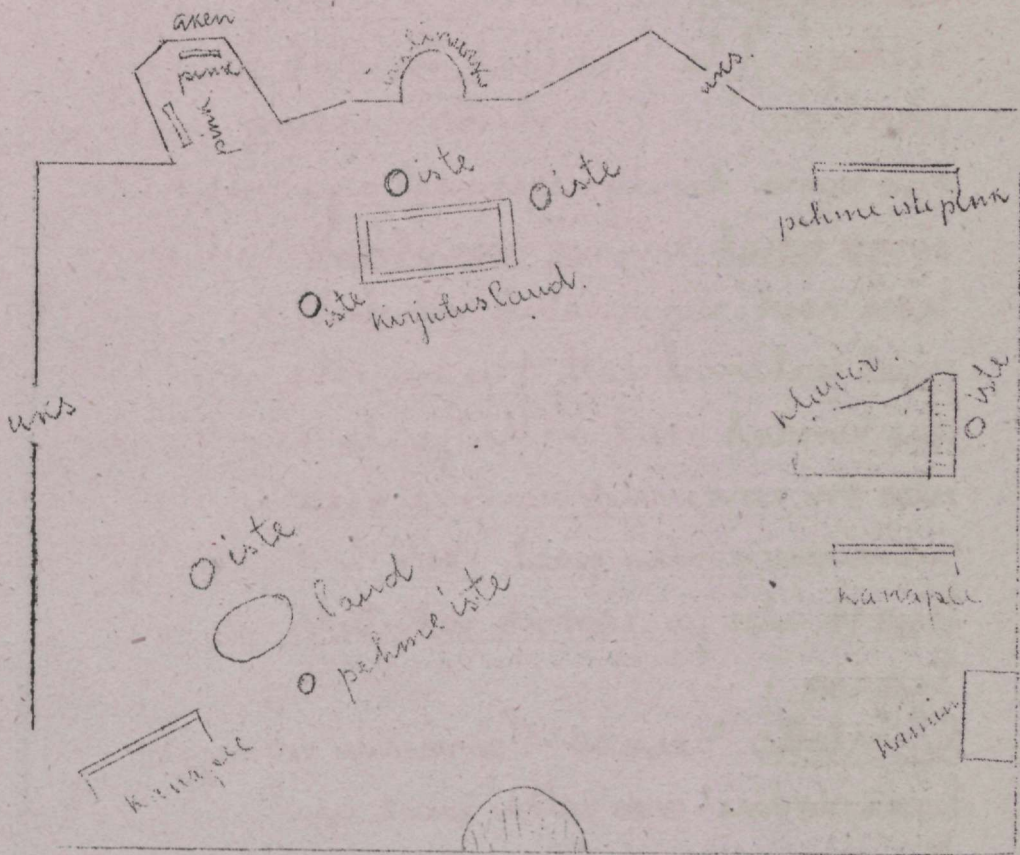
Lahkeks lähelepanemiseks! -

Paamatut pehitakse korralikult hoida! -

Äranavatatud ehk rikitud eksemplari
eest võetakse 3 rubla.

Tegelesed.Susanne Trevor.Ladi Charlotte Trevor, tema ämm.Fitzroy Harding, tema onu.Miss Fanny Mirsing, tema seltsiline.Sir Horace Ratton, tema advokat.Lady Isabel Bury, tema sõber.Lord Datchet.Kapten Harry Cecil. } tema suustajad.Tommy Keston. }Mrs. Tustale, tema bête noire.Charles Trevor, tema mees.Mason, nende kammerteener.Mrs. Putnam, tema nuke teenijanna.Mr. Budd.Uksehoidja.Kellner.Panikandja.

Esimene waatus.

[Mrs Trevori salong tema majas Carson Streetis. Toal on tore sissesead, enamasti heledates värvi - des. Lady Charlotte Trevor, tõsine daame majas teet

4.

liku wälimusega aastat 58-60 wana, istub nagu kuninganna pakemal pool pehme leentooli pääl. Miss Fanny Mimsing, distigneritud wälimusega 38 aastane pieli, teeb tagajärgeta katseid ärkwide jääda sellega et ta hegeldab. Ta istub kanapee pääl paremal pool. Mr Harding, Susanne om, wana dandy, kes ennast aga weel hästi sirge hoiab, kaunis nooruslikult riides, lib- lüis nõobiaugus, istub rahutult kanapee pääl pakemal kätth. Piinlik ootamise ele- wus tundub õhus. Selle järele kui esirde üles on kerkinud, wäikene wahealg. Kell namina sinisi pääl löök 12. Harding tõuseb üles ja kõnnib rahutult edasi tagasi.]

Charlotte. Kesköö. Ta minu minijas läks kodust ära kella nune ajal.

Mimsing [aegutab]

Charlotte. Miss Mimsing, te teeksite õige- mini kui magama läheksite. [Haja- uks löödakse kinni.]

Mimsing. O, armuline proua, ma pole sugugi unine. [Ta katsub jälle aegutust tagasi hoida.]

Charles Trevor [ilus inimene, arvata 28 aasta ne, astub näkku pahemalt poolt sisse. Tema kannul Mason wanapoolle kammerteener.]

Charles paneb kübara klaveri pääle ja tuleb auni keskele, kus Mason tal aitab palitut seljast ära wõtta. [Wäga kartlikult.] Moh ema?

Charlotte. Mis noh?

Charles. Kus on Susanne?

Charlotte. Sinu näene pole weel tagasi tulnud.

Mason [läheb kübaraga juu ära, ust oma järel kiinni pannes.]

Charles. Suur Jumal, mis wõib talle juhtunud olla?

Charlotte. Ha, ha!

Charles. Ta polnud Isabel Bury juures, ma tulew praegu säält.

Harding [sügab oma pääd.]

Charles [pöörab lady Charlotte poole.]

6.

Siv Horace oli kell 7 Isabeli järele löinud, et üheskoos teatrisse minna. Susanne ei ole tänna sääl käinud. Ma jätsin täheksese Isabelile... igaks juhtumiseks...

Charlotte. Mu naene, naene poeg!

Charles. Ema, palun mitte! [Ta tõuseb üles ja kõnnib edasi tagasi]

Harding. Susanne poolt on see tõesti väga müllemata. Nii ütelda... natukene kergemeelne.

Charlotte. Wiimaks ometi oleme korraldusel arwamisel teie äetitre kohta,

Mr Harding.

Charles. Ema!

Charlotte. Anna andeks Charles! Susanne on sinu naene. Esiõlgselt tahame tema auuks ja meie enese kõlbliseks rahustuseks loota, et mingi äpardus ta äraolemise juures süüdi on. [Wäike wahe aeg, Mason astub sisse]

Mason [tööb whisnyt jne ühe kandimise pääl, mille ta laua pääle seab.]

7.

Harding [vaatab nelli] Kümme minutit
ühe pääl ja mul oli üks rendez-vous nelli
 $\frac{1}{2}$ ² ₁ määratud.

Charlotte. Kas tõesti?

Harding. Rendez-vous äri asjus oma klubis

Mason [läheb unse juurde pahemat näht].

Harding. Kõige suurema tähtsusega koguni.

[Läheb whiskey laua poole].

Charles. Mason võiks ju kui tarvis 'sime eest
telefonerida kui sa soovid.

Harding. Ma täna sind Charles, Mason!

Mason [läheb tema juurde].

Harding. Palun hüüdnr 5398 ja ütlege kui
keegi mind täna õhtu peaks otsama, et
tähtsad perekonnaasjad mind taxistavad
korkusaamisele tulemast. Ütelge ma rahitsen
rahitsen väga, aga teisiti ei ole võimalik.

Mason. Väga häa, armuline härra [tahab
minna].

Harding. Sa Mason [astub Masonile lähe-
male].

Charles [nõnnib rahutult edasi tagasi].

Mason. Ja armuline härra. [Lääb seisma]

Harding. Ei ole tarvis ütelda kus ma olen, tehke nii nagu telefoneriksitate kuskilt postkontorist.

Mason. Väga häa, armuline härra. [Läheb wälja pahemale poole, paneb unse rinni]

Charles [läheb talle järgi ja kõneleb temaga unse pääl, läheb siis akna juurde paremat kätt.]

Charlotte. Te näete kergesti muut ^{oma} cennale jäämise araseletamisega, mr. Harding!

Harding [tuleb keskile]. Ja, lady Charlotte, need wanad sõjamehed on äkilised kas teate, nad on nii kergesti haawatud ja ma ei tahaks oma sõpra mitte häämeelega haawata.

Charlotte. So, üks wana sõber!

Harding. Ja, minu wana sõber, kapten Brown. Üks nooreca sõber. Lady Charlotte, on teil midagi selle wastu, kui ma suitsetan? [Wotab oma sigaritaari]

wälja.

Charlotte. Minu oma majas väga palju.

Harding. Oo! [Paneb toosi kinni.]

Charlotte. Aga ma palun, suitsetage emeti
mr. Harding. Meie ei ole ju siin mitte minu
majas. Ja selles arjas nagu kõigis teistesgi,
mis tantsisse ja maitsesse puutuvad, kahe-
me meie mu minijaga täiesti lahku

Charles. Ema, palun!

Charlotte. Armas Charles, mu laetus ei käi
ju sinu kohta.

Mimsing [läheb lõnga maha kukkuda ja
hegeldab pooleldi uues.]

Mason [tuleb pahemalt poolt sisse ja jätab
ukse enese taga lahti.]

Harding [tuleb ettepoole.] Lady Charlotte,
ma pean sügawalt kahetsedes tundma
ma et teie juures teatavat kibedust Su-
sanne vastu olen tähele pannud. Ma
olen Susanne lähem sugulane, ta teine
isa nii ütelda, ja sellepärast -

Charles. Kuule? Kas see ei olnud üks

wanker? [Läheb akna juurde ja waatab wälja]. Ei! Ah jumal, ah jumal! [Ishtub akna juures olewa pingi pääle]

Mimsing [aegutab wälju häalega].

Charlotte [wäljult]. Miss Mimsing, te peaksite siiski parem woodi heitma.

Mimsing. Oi ei, armuline proua, ma ei wõi magama heita, enne kui armuline noor proua kodu tuleb.

Charlotte. See wõib, jumal teab wõib kui kaua kesta. Wõib olla et ta alles homme hommiku koju tuleb.

Charles [tuleb lüüsi juurde]. Tõepoolest ema, sa ei ole mitte wäga troestirikas. Sa tead ometi et ma niikuinii juba hirmu pärast enam otsa ega arm ei leia.

Harding. Ole ometi rahulik, Charley, küll ta äraoleku põhjus selgineb päris lihtsalt.

Mimsing. Ja, mr. Trevor, kindlasti. Kii paha ei wõi lugu olla, nagu lady Charlotte arwab. [Äkitselt]. Wüimati on tust

üle söidetud.

Charlotte. Miss Mimsing, minge magama
Mimsing. Mina, mina, mina, mina.

Charlotte. Ma pean kindlasti nõudma, et te
magama lähete.

Mimsing. Mina - [ta tõuseb üles Care'i kõrga
kukkuda, tõstab üles lähed. par. p. unse
juurde, pöörab ümber ja ütleb väga õrnalt.]

"Hääd ööd!" [Ära]. [Seised pööravad tema-
le selja]

Harding. See preili on rumal nana.

Charlotte. [wahib talle karistavalt otsa.]

Harding. Pardon, lady Charlotte.

Charlotte. Ja sellelgi päeval olen meil pa-
rem kui me ainult seda karta tarvitseksi-
me, et sinu tööpoolest ainult - õnnetu
juhtumisega tegemist on.

Harding. Lubage!

Charlotte. Ma palun! Minu noores eas loeti
häbilikkus ja abitu oleks noore naese kõi-
ge tarvilikumate iseloomu omaduste
hulka. Sinu õnne isä Charles, võrdles mind

tihti häbeliku kannikesega.

Harding [naerab]

Charles. Ah ema, mis jaoks praegu kõigest sellest rääkida?

Charlotte. Palun! Ma ei usu et keegi mitte päale võiks tulla, sinu naist seesuguse lilliga võrrelda. Ei ta on keis muu, ainult mitte häbelik ja abitu. Sellepärast on tal ka täielikult võimalik ettevaatlik olla. Sellepärast ei ole meil tarvis õnnetust kartta.

Charles. Ema, ma -

Charlotte. Ei, Charles, oleme otsesõnased. Me kardame hoopis midagi pahemat.

Charles [tõuseb püsti, läheb ruttu akna juurde ja vaatab välja - selle järele läheb ta pahemat kätt oleva ukse juurde.]

Charlotte. Meie kardame, et Susanne, kellel iga-sugune kõlbline tasakaal puudub, kergemeelne küllalt on olnud - -

Mason [astub pahemalt poolt sisse]: Lady Isabel Bury - Sir Horace Hatton. [Mispea kuu Mason rääkima hakkab, astub Charles keskele,]

Isabel läheb Charles'i juurde ja Sir Horace jääb keskele pahemat näht, kus Mason ta kübara ja ülikunne vastu võtab. Mason läheb ära, paneb ukse kinni.]

Isabel. Mis annas Charles - [nad ulatavad üksteisele näht.] Ma leidsin tagasi tulles teie read ja Sir Horace tõi mind kohe oma vannuris. [Ta läheb teisele poole ja ulatab Lady Charlottlele näht.] Kuidas teie käsi käib, Lady Charlotte?

Charles [läheb Sir Horace juurde.]

Isabel [pöörab Hardingi poole ja teretab teda.]

Mr. Harding? [Läheb paremat näht oleva kama-pee ette.] Kas midagi on juhtunud?

Charles. Isabel, kas te Susannet olete näinud täna õhtu?

Isabel. Ei!

Charles. Teie ka mitte Horace?

Horace Ei. Ma olin õhtust söömas Markhami-
de ja Isabeli seltsis.

Charles. Täci ole siis mitte teie pool?

Horace [pane oma kindad klaveri pääle.]

Mis pärast peaks ta küll nii hilisel õhtunil

nini juurde tulema?

Charles Ja väiks - ma mõtlen, ta väiks teie poole läinud olla nõuu küsima.

Horace. Missugust nõuu?

Charles. Kuidas viisi abielulahutust saada. Lahutust minust

Isabel Mis?

Horace. Lahutust? Teie ja Susanne? Naeruväärt!

Charles. Väga naeruväärt! Neli nädalat juba ahwardab ta mind abielulahutuse kaebusega.

Horace. Saeva pärast, mis annab tal siis põhjust kaebada? [Naajatav klaveri vastu]

Charles. Mitte midagi. See ep. see ongi mille üle ta kaebab. Te imestate? Kuid see on nii. Midagi ei ole tema meelest häa, mis ma ka ütlen või teev. Ja teeb nii, nagu vleks ma ta wsenlane, kes teda wangis hoiab. Ja tema sõbrad - toga Tommy Keston, oma igavese naeratusega de Tremors, mees keda ma vihkan, nõnda ütelda elumutseline liibitseja,

Jonny Tybury, kes võidu hobustega jandab ja oma nägu värvib.

Horace. Ma arvasin mrs Tybury teie sõbranna olevat, Charley.

Harding. Ehe Charley? [Naerab ja müksab talle külge]

Charles [teravalt Hardingile]. Enne kui ma abielusse astusin. Aga ta on rohkem-rohkem üks naene meestele. Ta on Susannele nõuu andnud kuskil pidul häätetevaks otsustamiseks ühes lollis näitemängus kaasa mängida. Sägil peab ta sarnasugust ülikonda kandma ^{uutis} nagu "Tõe võidus".

Isabel [tuleb paremale poole]

Harding. Tõe ülikonda - suurepäraline! Teatawasti on tõde -

Charlotte [heidab hukkamõistva pilgu ta päale]

Charles. Kas mäletate seda tünki?

Harding. Mäletama! No muidugi! Tõde nägi wälja nagu kehas tatud magus patt. [Läheb pahemale poole sir Horace't]. Teemandi sunapael ta pahemas jalas oli -

Charles [sinutab teda frangi hõlmart.]

Harding [lähel sir Horace tagast par. p. oleva kanapee juurde ja jääb selle taha seisma]

Charles Muidugi tegin ma sellele loole kohe lõpu päale ja sest saadik on Susanne kõik teinud, mista võimuses seisis, et mulle aga tuska sünnitada. Eila õhtu läksime siis Desboroughi de poole palli päale.

Charlotte. Minu minjas pidas ennast väga silmatorkavalt üles Mr de Tremors, kolme-lakas väikene Tommy Keston ja vana lord Datchet ei lahkunud tervel õhtul ta kõrvalt. Kolm meest. Hullest ei väinud see enam ollagi.

Horace [tuleb lähemale]. Olexs kolm korda hullest väinud olla, lady Charlotte, nimelt kui ainult üks mees olexs olnud

Charlotte. See on arvamise asi

Harding. Muidugi.

Charlotte. Palun.

Isabel. Ah Charley, Susanne ajab ainult
häameelega juttu. Muud midagi.

Charles. Weib olla. Ma arvasin enesel aga
siisgi õiguse olevat, temalt ta ülespidamise
pärast seletust nõuda.

Isabel. Kus?

Charles. Wamris, kui koju sõitsime.

Isabel. Ah jumal.

Horace. Noh, ja mista ütles?

Charles. Mitte midagi.

Horace. Sa kui te koju saite?

Charles. Lõi ta unse minu nina ees kinni ja
pani ennast luku taha.

Charlotte. Mis minusse puutub, siis pida-
sin ma oma kodus oma minijat wa-
ra hommikul vaatama minna. Ma
usun, siin Horace, te teate, et ma millegi
eest tagasi ei kohku.

Horace. Sa lady Charlotte, ma tean.

Charlotte. Minu poja naene wõttis mind
woodis alles wastu otse wiisanuse-wastases
õsärkis.

Harding [tuleb laua taha]

Charles. Emma!

Charlotte. Reosa karva batist valencienne-
pitsidega ilustatud ilustatud ei ole kellegi
võsärk naesterahvale, kes alla neljaküm-
mend wana on. Kinnised särgid on sünd-
samad ja will on terwem.

Harding. Ah mu jumal!

Charles. Täna päälõunat lõksime lusti
sõitma. Ma ütlesin talle kõige pehmemal
toonil, et ma tema ülespidamisega
mitte rahul ei ole, et ma seda liig wabaks
pean, et piirisid on olemas noore naese
jaks, kes oma hääd nime tahab hoida.

Charlotte. Wäga õige. Häa nimi on pää-
asi.

Charles. Me tulime koju, ma nõudsin
ikka veel kõige õrnemal kombel energi-
liselt seletust, kõitwat lubadust tulewiku
jaks, kahetsuse sõnakest - ja tema -

Horace. Pa tema -

Charles. Tema waatas mulle otsa, ei lausunud sõnagi ja läks kodust ära. Sa ma tahtsin ju oneti aimult teada saada.

Harding. Sa tahtsid paraku liig palju teada saada. Kõigi abielumeeste wiga.

Charlotte. Mr Harding, praegu ei ole paras silmapilk kergemeelsete tähenduste jaoks. Me oleme siin, et mu wäesele lapsele nõuiks olla.

Charles [tõuseb üles, waatab kella.] 20 minutit ühe pääl. Kell 6 läks ta ära [Sa lähed Anna juurde. Harding lähel alawerist mööda lady Charlotte poole, lady Isabel nutsub näenõuamisega Horace oma poole.]

Isabel [täsa] Mis wõib siis juhtunud olla, mis teie arwate?

Horace. Ah, ei midagi tõsist, Susanne on hull. pää ja päikpää, muud midagi.

Charles [tuleb paremale poole ja wõtab istet kanapee pääl.]

Isabel. Aga Charlotttega peab kunstlik olema.

Läbi saada.

Horace. Tema on muudugi siüdi kõige selle loo juures.

Harding. Kui ta sisse astub, siis ütlen ma talle paar isalikku manitsuse sõna.

Charlotte. Ha, ha!

Harding. Ma ei näe aga mingit põhjust, lady Charlotte, miks teie emmast veel ülemalolekuga waewate.

Charlotte. Mr. Harding, ma ei kohku millegi eest tagasi, seda te teate!

Harding. Ma tean, lady Charlotte [Sähel paar p. kanapee tahal]

Charlotte. Ma jään siia nii kauaks istuma, seni kui ma oma minijat alandlikkus meel-les ja õiglast kahetsust tundes olen näha saanud - ja kui ma ka terve nädala siin peaks istuma.

Charles. Oma! Oma!

Harding. Ma ei või sellega seppida, et minu õetütart -

Charlotte. Teie õetütart on üks kergemeelne

inimene ilma põhjusmõteta, ilma kõlb lu-
seta, ilma kombelise tasakaaluta, ehk üks -
Susanne [astub sisse pahemalt poolt, paneb
ukse kinni. Ta on kena 25 aastane proua,
väga chic rüdes, kannab käes kolm gaze-
schleierit, üht pruuni, üht sinistjüüht musta,
käestis mitmesuguseid asju, muu seas si-
gariööri. Ta tuleb tähelepanemata sisse,
rahulikult ja vaikset, vaatleb kokkutul-
nud inimesi, tuleb kuni keskele, naeratab
oma ette ja ütleb siis:] Tere õhtust, mu härra-
sed!

Charles ja sir Horace [tõusevad püsti]

Charles. Susanne!

Harding. Mu armas laps!

Charlotte [wiseb]

Susanne. Ma ei teadnudgi, et meil külalised
on. [Waherag, ta paneb schleierid, käestis ja
tasukurati klaveri pääle ja hakkab oma kin-
dapid käest ära võtma.] Ei näi aga väga
lõbus olewat, vähemalt ei näe te wälja nagu
ajaksite lõbusat juttu.

Charles [läheb ta juurde]. Susanne, kust sa
olid?

Susanne [vaatab trotslikult oma mehe otsa
ja pöörab talle siis selja]. Kuidas sin käsi
käib, Isabel! [Sundub Isabeli, kes talle vastu
on tulnud]. Horace? [Annab talle käti, Isabelist
mööda, siis tagasi keskile]. Ja teie, armsam
lady Charlotte, kui armas, teid siit eest leida. Te
hoolitsete nii väga minu eest. Ahul oli —
lõbu tänas hommiku kell neli teie poole tüli-
latud saada. Mitte kell 4? Ah ja, õigus, see oli
konstnapühkija, teie astusite alles kell 7 üles.
Hääd ööd näinidele! [Watab oma schleierid jne].
Ma olen wähe wäsinud ja lähen wõodi. [Ta
astub sammu paremale poole, Charles astub
rutu talle tee päale ette.]

Charles [tulnuihaselt]. Mitte enne kui sa
mulle ütled, kust sa tuled.

Susanne. See ei rõõmustaks sind põrmugi,
kui ma seda teeksin.

Charles. Mis?

Isabel. Susanne, lase mind sinuga rääkida.

Susanne. Muidegi, armsam. [Wõtab ta käe -
alt kinni.] Tule minu tuppa. [Sahab Isabeli
seltsis par. kätt olewa unse poole minna.]

Charles [läheb ruttu unse ette] Ei-
mitte enne kui ma sinuga olen rääkinud.

Isabel [waatab sir Horace otsa kes temast
mööda Susanne juurde astub]

Horace. Susanne, teie abikaasat on õigus.

Susanne. Hää küll! [Ta paneb selderid ja
jälle tagasi klaveri päale, tuleb ettepoole,
wiskab padja kanapee paremasse nurka
ja istub siis selle päale.]

Horace [läheb klaverist pah. poole]

Charles [seisab paremal pool klaverit]

Isabel [istub pahemat kätt]

Susanne [waheaja järel ja päale selle kui
ta igaihe päale järgimööda pilgu on heit-
nud, naerab.] Me näeme just nii wälja wa-
gu mängisime kohtumistornist. Siin istub
waene kaebtusealune. Sääb [ta näitab sir Ho-
race ja Isabeli päale] on wammutatud
mehed ja sääb [näitab lady Charlotte päale]

kohtuniks oma parukaga! [Maerab]

Charles [näitab oma meelepaha igakind-
kui Harding Susanne üle maerab.]

Charlotte [tõuseb piisti] Kuidas julgelt sa?

Charles [wargistab teda, istub jälle.]

Susanne. Ma palun kõrget kohut [sir
Horace poole] andeks anda -

Horace. Susanne, Susanne!

Susanne. Armas Horace, ärge teie sellest
üleüldisest tagakuusamisest minu
wastu osa wõtke.

Charles [tuleb keskile]. Tagakuusamisest?

Harding [tuleb par. p. olewa kanapee taha]

Susanne. Ja, tagakuusamisest. Kas jätad si-
na mind kunagi üheks silmapilgusgi
rahule? Kas oled sa ialgi minuga wõi
sellega, mis minu sees wõi ümber, rahul?
Minu riided, minu sõbrad, minu juuksed,
minu kõnewiis - kõik ei ole sinu meelest
häci. Mu kübarad on sulle liiga laiad,
mu riided liiga kitsad, ma ei tohi sõbraks
saada meesterahwaga, keda sa ei tunne,

sest et sa tema kohta midagi ei tea, ma ei
tõhi meesterahwaga kõnelda, kes see sõber on,
sellepärast et sa liig palju tema kohta tead.

[Charles lähleb keskele.] Sa siis kui sina oled
lopetanud, hakkab mu armas ämm pääle.
Horace [istub tema juurde.] Susanne, kui teil
oma muhe üle kaebada on siis puistake
oma süda minu eswälja. See on terviseks
ja puhastab õhku. Mõni mõtete lahku-
minek aga teie ja teie ämma wahel on
kõrwaline asi.

Susanne. Kõrwaline asi? So? Kui lady Char-
lotte wara hommiku kell seitse teie tuppa
peaks tungima, sellens et teid arwustuse
alla wõtta, kas leiaksite te seda siis kõr-
walise asja olewat?

Charles. Te kuulite, mis sugust tooni Susann-
ne tarwitab. Kas mul on õigus wõi ei ole
seda pahaks panna?

Susanne. Sul on - sul on seda tuhat kord.
Kuid miks ei wabasta sa ennast sellest ühe-
korraga jäädawalt? Lase ennast minust

lahutada. See pole palju nõutud, seda
tehtakse iga päev.

Horace [sisab Susanne pah. pool] Te
kuulete, nagu ummal, tujukas laps.

Susanne. Häia, nimetage seda tujus,
et ma ennast Charleyist tahan lahuta-
da. Kui ta mind tõesti armastaks, siis
täidaks ta seda minu tuiju. See on
abiellumehe nokus. Ma usun, midagi sel-
lesarnast seisab abiellu-kontrahtis. Kui
mitte, siis peaks see süäl seisma.

Charlotte. Ma olen sinu abikaasaga ühel
arvamisel, et lahutus sinu ainukene pääse-
tee on

Susanne. O, ma tean, et see teid rõõmustaks.

See on ainuke -

Isabel. Susanne!

Charlotte. Ma võin ainult oma nõrkust
kahetseda, et ma oma pejal lubasin ähti
naesterahvast abikaasaks valida, kellel
iga viisakuse ja häbitunde on kadunud.

Susanne. Te kuulete, mis sugust tooni

minu armast peresõnad tannitab. . .

Isabel. Mu armast - [ta tõuseb üles ja istub
siis tema juurde.]

Susanne. See on kõik väga häa, Isabel.
Mis ütlesid sina selle kohta, kui sind hä-
bita viisakuseta naesterahvaks nimetataks?

Charlotte. Ma ei ütelnud niisugisi.

Susanne. Aga teisiti!

Charlotte [tuleb ettepoole] Kas sa ei tahaks
mulle viimaks ütelda, kus sa täna öösel
olid?

Susanne. Mis silmapilk! Kas ma ei ole
sind ikka ja ikka jälle palunud ennast
minust lahutada lasta?

Charles. Ja, o ja!

Susanne. Ja sina seisid selle vastu.

Charles. Ja!

Susanne. Noh, mina läksin täna õhtu
selle kindla nõuuga välja, et enesele
ise oma vabaduse õigust muretseda.

Charles [läheb parem. poole pehme leen-
tooli juurde.] Mis?

Isabel [piisti tõiustes] Susanne!

Horace. Mu laps! [Seisab pahem. pool kla-
werit]

Harding. Issand Jumal!

Charlotte. Ma teadsin seda. [Tõuseb üles]

Susanne [wäga rahulikult] O, ärge veel ära
minge. Kõige huvitavam osa tuleb ju
alles.

Charles. Taewas! [Ta langeb leentooli, katab
oma näo kätega ninni]

Charlotte [tema paremal pool, paneb oma
näe ta ülale]

Harding [tuleb keskele] Teie hirmus laps,
kus teie olite?

Isabel [istub pahemale poole]

Susanne. Kus ma olin? Nii siis kõige päält
lord Datchet'i juures.

Charlotte. Kõige päält?

Susanne. Ma tahtsin, et ta mind loonut
sööma wiiks mõnda peenikesse resto-
rani. Ta on wai hõia pruus ja nii kui nii
tahtsin ma ennast ainult kompromitterida.

29.

wormi pärast - ja Charley pärast. Ma ei tead-
nud veel seekord kui raske see on.

Charles Seekord! Sa niidid?

Susanne. Niidid ma tean.

Charles [üles]. Susanne -

Harding [hviab teda tagasi] Aga armas

Charley, sa pead tõesti -

Horace. Laske ta ometi jutustab. [Rahu]

Susanne. Oo, ma olin väga korrek. Ma ei
tahtnud, et mind ära tuntaks, sellepärast
läksin ühte kauplusesse ja ostsin oma
esimese loori, selle pruuni. Kas see ei
ole naljakas? Mul pole mitte ühtainust
loori, mis küllalt tihe oleks, et nägu ära
ei tunta. Omu Fitzroy, sa oleks tõesti selle
pääle pidanud mõtlema minu veismena-
ka juures, et ma warem ehk hiljem see su-
gust saan tarvitama.

Harding [tõuseb püsti, tulivihane]. Susanne!

Mina küi sinu teine isa - mina -

Charles [sunrib teda tagasi oma istme
pääle]

Susanne. Wita istet ja lase ma räägin edasi. Ma tahtsin siis et ta mu kuhugi - le chambre separée see wiks. ta on alati nii kena mu wastu.

Charles. Muisugune äraneeucl wana toga!

Susanne. O, Charley, sa ei peaks nimeodi rääkima. . . wanast härrast, kes pääle kaheksakümne aasta wana on.

Charlotte Lord Datschet on 62.

Susanne. Pardon, ma unustasin! Muidegi. Härrased on ju ihe wanused.

Harding [naerab]

Charlotte [löötsub.]

Susanne. Esiti ei tahtnud teener mind no - guni sissegi lasta, ta ütles, härra olwat haige, kuid mina nõudsin kindlalt ettelaskmist ja lõpuks siis nägingi teda. Ta tundis mind kohe ära, loorist hoolimata; seltpärast pidin ma teise ost - ma, selle tumesinise. Kas sa olexs usku - nud, Isabel, et pruun läbipaistwam

on kui tumesinine?

Charles [läheb kärsitult keskele]

Harding [pöörab end ümber]

Horace [puudutab Susanne käewart]

Isabel. Ah, jutustas ometi edasi.

Susanne. Kii siis, lord Datchet astus sisse, ja ah waeue wana häma, tal oli wõle nohu. Ta nägi nii halatsemisewääriline wälja, mina tulipunane ja paksuks tursunud ja ta mees hobe oli üsna hall ja lapiline.

[Pöörab ümber] Kas sina teadsid, et ta oma juukseid wärwib? Mina ei teadnud seda.

Charles [tuleb keskele] Mis ta sulle siis ütles?

Susanne. Ta ütles: [teeb järele nohust häält], Kuu imexena teie poelt, mind waatama tulla, armas laps, hatsih! Ma ei wõinud sinna midagi parjata, waid puitskarin waer- ma. Ta ütles mul olusat, pilkawat naer, hatsih! Ma ei wõinud enam selle pääle mõtelchagi, selle raskelt kohisewa, nohisewa wana härraga ühes sööma minna. Sellepärast ütles

sin ma talle, lady Charlotte olla kuul-
nud, et ta haiglane oewat ja mind
saatnud ta järele waatama.

Charlotte. Suur Jumal! Juba wiisteist-
kümwend aastat olen ma Datchet'iga
ja tülis.

Charles [läheb kanapee taha ja rahustab
teda]

Susanne. Ah so, sellepärast ta oligi nii
üllatud ja rõõmus. Ta tuleb teid waatama,
niipea kui ta jälle terve on.

Charlotte [wõtob jälle istet] See on wälja-
kannatamata.

Charles [läheb pakemale poole] Aga
selle läbi ei saa weel selgeks, mispärast
sa alles pääle keskööd kodu tulid.

Susanne. Oota üks silmapilk. Sa ei ole
weel pooltgi kuulnud. Kui ma lord
Datcheti juurest ära läksin, jalutasin
ma wähe ringi ja mõtlesin järele, mis
ma küll peaks pääle hakkama. Aga
inimesed wahtisiwad mind nii wõima-

tul wiisil, et ma ihte kauplusesse astusin
ja omale kolmanda loori ostsin, selle
musta. Siis hakkas kõht tühjaks mine-
ma. Anni tuli mulle Tommy Keston meelde.
Harding, Miss pärast?

Susanne. Ta tahtis mind ikka paluda. Te-
ma seltsis õhtust süüa kui Charley ära
on reisinud.

Charles. Missugune wilets konna.

Susanne. O Charley, ta on armas inimene.
Wähemalt oli see waremalt minu arwamine.

Kuid oma tänase ülespidamise järgi.

Charles [tuleb lähemale]. Mis? On ta wähest
julenud?

Susanne. Ära ole nii närwiline, sa ajad
mu mõtted segi, ja ma ei tahaks mi-
dagi ära unustada. Kõik oli nii huiwi-
taw.

Charles. Huiwitaw! Oo! [Heigab, läheb keskele
ja tuleb jälle tagasi]

Susanne. Ma laksin sinna.

Charles. Kuhu?

Susanne. Kontinentali.

Charles [tuleb parem. poole, seisab Har -
dingi ees seljaga päältwaatajate poole]

Gina läksid kontinentali?

Susanne. Ah, ainult ükseni. Sääb ei ole
üleüldse chambre separée'sid. . . ma pa-
lusin üksnord Tommyt mind sinna
minna, aga ta ei tahtnud.

Charles. Oo! [Läheb keskele]

Susanne. Aga sääb on väga kena unse-
hoidja.

Charles. Kurat wõtku seda unsehoidjat.
[Lhtub kirjutuslausa juurde.]

Susanne [Isabeli ja sir Horace poole]

Ma palusin teda Tommyle ütelda, et üks
daame temaga kokku saada soovib
ja ootasin teda eeskojas. [Isabelile]. Mu
armas, küll oli lõbus, sääb oli nimelt
weel üks daame kes wotas, misuguse pu-
nase nibaraga. [Waatab Hardingi otsa.]
See oli see tantsija, kes selles mees Amerika
tõukis nii antsanas on, Kitty Kornscrew.

Harding [chmatamult] Kitty?

Susanne Kurkserew. Ta oli saal puste kah-
teistkümmest saadik kedagi oodanud ja
oli hirmus vihane. [Ta naerab pöörab
ümber ja teeb omale klaveri päält tussu
räti]

Harding [katsub süüta välja näha]

Susanne. Ta ütles mulle, et ta oma vanale
eeslile tublisti oma arvamisest mõtleb ütelda
mul on kart nii kahju, sellest vanast ees-
list! Kittyl on nimelt temperamenti -

Harding. Aga see on - ah! - See pole ju
meie asjaga midagi tegemist...

Susanne. Ja, aga see on nii lõbus. Ta oli
väga lahke ükskõidja vastu, kes tõe-
poolest hirmus kena inimene on. Ma
tahtsin tema käest parajasti küsida,
kas ta mitte meile teemiks ei tahaks
tulla, kui Tommy ilmub... olexus...
olexus, ütlen ma teile... ta oli liig palju
joonud! Ma olin rõõmus, et mul kolm
keeri ees oli. Ta katsus tõesti mind suu -

deldagi.

Charles [tõusis püsti ja tuleb wähe lähemale]

Ma murenan keie ta kondid jureks.

Susanne. Ja päale selle ei oleud ta su-
guigi üks; keegi daame oli temaga ühes
ja et ta minu wastu häbemataks läks
siis andis see talle ühe nõrwalapsu. See
oli hästi tehtud, ma tänarin ja läksin
oma teid.

Charles. Ja tulid tagasi siia?

Susanne. Ah ei.

Charles Siis jumala nimel.

Susanne. Siisid tuleb alles minu jutus-
tuse kõige huvitavam osa. [Harding
ja Isabel nihutawad oma istmed wähe
lähemale, sir Horace näitab pahemat kätt
klaweri alumise külje näjale.] Ma olin
kindlasti nõuus wõtmud mitte ke du-
minna, ilma et mul wähemalt natu-
rene jutustada oleks.

Charlotte. Natusene! [Pööratab silmi.]

Susanne. Siis läksin ma ja läksin -

Piccadilly's oli kole tung- ja mind tungati edasi ja tagasi ja ülepää oli saal kole olla ja siis hakkasivad kolm jäledat meesterahvast mulle järgi kõndima ja häbemata tähendusi tegema, ku et mul hirmu päale tuli ja ma rütemini läksin. Nemad läksid ka rütemini, mina hakkasin jooksuma, nemad hakkasid ka jooksuma kuni lõpuks üks neist oma vastiku punase näo otse minu kübara alla pistis ja teine mul ümber kinni wõttis. Utle, Isabel, armsam, kas sul ei ole ka mitte hirmus tundmus, kui wõõras mees käe su ümber paneb?

Charles. Edasi, edasi!

Susanne. Ma usun tüepoolsest, ma ei tohi.

Charlotte [inestusega ja walidalt] Ah!

Charles [peaaegu ahwardades] Ma näuan seda!

Susanne. Hää küll, kui sa seda soovid. Mis ma tegin, ei ole mind wõib olla mitte isna daame kohane, aga ma ei kahetse

sedas ja teaksin samasuguses olukorras
 vist jalamaid sedasama.

Kõik. Mis sa tegid? Mis te tegite?

Susanne. Ma andsin talle tugewa kõr-
 wahooi.

Isabel [kergetatult rhatas] ah!

Charles. Oli see kõik?

Susanne. Kõik. Rahwahulk kogus meie
 ümber, kole tuues seltskond ja see jäle-
 mees oli väga vihane ja hakkas wandu-
 ma, ja keegi ütles midagi politseist ja
 ma kartsin et minestusesse langeda.

Äkitselt nägin ma meie armast kena
 Harry Cecil'i sa tead, Charley, lady
 Margarete poega, keda meie ei tunne,
 wõi õigem veldid ei tundnud, sest niid
 tunnen ma teda.

Charles. Sina eitelasid ennast kesköö-
 ajal Piccadilly's härra Harry Cecilile?

Susanne. Charley! Ma ei teinud seda
 mitte unesgi. Ei, ma wiskasin ennast
 lihtsalt tema kätte wähele.

Isabel [nähutab ennast temast eemale ja
vaatab sisse Horace otsa kes pahem. kätt
istet võtab]

Harding [näitab oma tooli selgtoel vastu.]

Charles [ohkab] Ohh!

Susanne. Ta oli üsna meeletu! Aga mina
ütlesin talle tase: Härra Harry Cecil, pa-
lun wiige mind siit ära, ja tema tegi seda.
Ta vedas mind rahvamürrust läbi, ja ühe-
korraga leidsin ma ennast ühes wankris
tema seltsis.

Charles. Kas ta sind koju tõi?

Susanne. Ei, ta ei teadnud ju, kes ma olen.
Ma ütlesin talle, et ma tema ema tunnen
[naerab] ja ta warrutas mind, et ma ometi
temale oma nime ütlesin, kuid mina üt-
lesin, pärast ainult et teda waigistada.
Ta ütles, ta olewat kindel, et mina üks armas
kalline olen ja hukk niisuguseid asju ja
sis- ja sis- sis pidas wanker kinni.

Horace. Kus?

Susanne. Arwatawasti tema korteri ees.

Charlotte. Savarwad ainult?

Susanne. Armas lady Charlotte, mul puudub teie elutarkus ja sellepärast arvan ma ainult. [Harding naerab] Me astusime maha ja nüüd tuleb kõigest kõige kentsakam osa. [Suur tähelepänelik olex] Ta küsis, kas ma ei sooviks sisse tulla temaga seltsis õhtut sööma.

Horace. Mis?

Susanne [Isabelile] Noh, sa tead, armsam, Charley ütles ikka, ma ei söövat mitte küllalt, sellepärast arvasin ma, miks siis mitte? Ükskõik, ma ei saanud aga veel sõnakestigi lausuda. Siis ütles tema: „vaikimine tähendab nõuus olemist, eks ole, mu kalline? Ta ütles, mu kalline ja see kõlas vähe kenasti: mu kalline. Ma ei ütelnud ikka veel mitte üht sõna ja tema pistis wõtme lukku - aukku. Wäti oli sihe ketiga tema külge kinnitatud, siis pööras ta minu poole ja ta nägu tuli üsna minu omale lähedale,

ja siis - ja siis -

Charles [üsnatema lähedal hingetu] Ja
siis -

Susanne Siis hakkas mul hirmu ja ma
panin jooksu. Onnelikul viiril oli ta oma
wõlmekeeti läbi ukse küljes kinni [Harding
naerab] Sel kombel sain ma suure tungi
maad temast ette. Ma lendasin mööda uu-
litsat edasi Haymarket, ini saal kargasin
wankrisse ja sin ma olen.

Charles Ja sa oled kindel, et see nõin on?

Susanne Jumala pärast! Kas sellest veel
küllalt ei ole ühe õhtu jaoks?

[Üleüldine nõhmetus tekitab pikka wah-
aja.]

Harding [lasib toolile seljani]

Charlotte [wahib otse oma ette]

Charles [astub sammu nõuuta mis ta te-
gema wõi ütlen peaks]

Susanne So, nüüd olen ma teinud, mis mi-
ni waimuses seisis, et seltskonnal aega
wiita, nüüd on kard kellegi teise käes mi-

dagi kurtlikum mehta. [Wahe aeg] Keezi ei lausu sõna? Te olete ju väin tummad. Horace, mis te ütlete?

Horace. Et teil aeg on woodi heita. [Tõuseb püsti]

Susanne Eeh?

Isabel [ülleb talle midagi tasahilju kõrwa sisse]

Horace. Ja mu laps, te olete oma tembuga meid tublisti hirmutanud. Müüd mingi magama ja homme vara võib Charley terve selle lolluse üle naerda ühes teiega.

Charlotte. Sir Horace, on näha, et te muu minija sõber olete.

Harding [kanapee taga põrnal pool aitab Isabelile mantlit selga.]

Horace [tõsiselt]. Ja teie poja sõber, lady Charlotte.

Charlotte. Minu waesel õnnetus pojale on sinu ainult üks sõber - ja see olen mina.

[Ta tõuseb püsti ja läheb Charley juurde keskele.] Ja ma ei jäta teda maha.

Charles [silitab ta nätt.]

Charlotte [ennast ümber pöörates.] Mis Lord Datchelisse punitub siis wain küll mina tema üle oma stause anda.

Susanne. Ja, seda olen ma ikka kuulnud
Isabel [tuleb paremale poole.]

Charlotte. Ta on väga kardetaw mees.

Susanne. Oo, lady Charlotte, siis pole teie te-
da nohus näinud.

Charlotte. Kui mu mees elas, oli tema meie
alaline külaline.

Susanne. O, ma kahitsen, siis olen ma
teie metsas nütinud.

Isabel. Susanne!

Susanne. Täesti. Isabel, ma ei wainud seda
teada. Mink ei riputa lady Charlotte temale
teie liigest kaela, päälningaga „erasmendus“.

Horace [hoiab naeru tagasi.]

Harding [naerab ja lähel akna juurde.]

Isabel [naerab ja pöörab ümber.]

Charlotte. Et teie häaks arwate mulle häbe-
matalt wastata, ei ole mul mingit põhjust

teie vastu pehme olla. Üksigi arusaaja inimene ei wõi sõnagi teie jutustusest uskuda. [Waheaeq. Waatab Susanne otsa, kes alandlik-õrnalt oma ette ma-
ha waatab, huuled kokku pigistatud]

Mina usun, teie olete selle segase jutu wälja mõelnud, et meie cert õiget arja-olu seda paremini warjata. [Waheaeq.]

Kui me teaksime, mis teepoolest juhtunud on, siis usunna, saaks mu waene, nõrk poeg, nii pehmesüdamliselt kui ta ka on kohkudes ennast teist ära pöörama.

[Waheaeq. Sama seis. Susanne tõstab peäd tahapoole ja tõstab silmad üles.] Seda ma arvasin. Ma wotan teie waikimust üles-tunnistamiseks. Miks teie ei räägi?

Susanne. Ma käin Horace näuu järel. Kas meie mõlemad ühel arwamisel oleme wõi mitte, on täiesti kõrwaline asi. Meie mõlemad, teie ja mina ei saa iselgi üksteist uskuma panna wõi ümber lüua.

Charlotte. Charles, ma ei või sinu majasse jääda, kui mind siin praavatakse.

Charles [tõuseb üles lähem ja avab ukse seisab pahem. pool ust]

Charlotte [nukutab teiste poole peaga jätab Susanne tähelepanemata] Minu wanker, palun! [Majas teetliselt kahiseb ta wälja]

Susanne [raerab] Seesugust lõbu pole ma mitu aastat enam tunda saanud nagu täna õhtu

Isabel [tuleb Susanne juurde]

Horace [läheneb klaweile, annab Isabelile märku]

Isabel [lähem tema juurde]

Horace [tasa Isabelile] Pätne ta paariks silmapilguks minu hooleks.

Isabel [lähem Susanne juurde] Hääd ööd, armsam.

Susanne. Hääd ööd, armas kalline.

Isabel [sundleb teda taganedes] Sa tegid meile täna ööse suurt muret. [Hardingi-
le, kes ettepoole on tulnud] Mr. Harding,

kui te tahate, siis väin ma teid ja sir
Horacét oma waimrise wõtta.

Harding. See on väga lohke, lady Isabel.

Isabel [Käheb ära sir Horace saatel]

Harding [astub ette] Minu armas Su-
sanne, sinu teise isana...

Susanne. Oo, sir Fitzroy, sa ei peaks
lubama, et miss Krosserw see ruugsid
kübaraid kannab.

Harding. See on teepeolest - täpeolest -

Susanne. Mine, ära ole pahane. Kuule
mind parem. Ma annan sulle oma
kübarategija adressi.

Harding. Ma protesterin, sinu lähema su-
gulasena - sinu teise isana...

Susanne [puitskab naerma]

Horace [tuleb jälle pah. poolt sisse]

Harding. Sa oled wäljakannatamata,

Susanne! Hääd ööd. [Ära pahemale
poole.]

Susanne [tõuseb üles, paneb oma tasku -
räti klaveri pääle, tõmbab mantli

seljast lähed parem. poole ja viskab ta
kanapee pääle]

Horace [läheneb Susanne pisarabümber
ja juhtub temaga keset saali vastamisi]
Missugune wallatu paha laps te ometi
olete.

Susanne Misspärast?

Horace [paneb oma käed ta õladile.] Kuu
kaua mõllete te veel seesuguseid tempa
teha?

Susanne Kuu kaua kuni Charley mul
luba annab temast lahti saada. [Tõukab
teda kõwale, lähed klaveri juurde ja wõ-
tab oma taskurätikku]

Horace See on ometi lollus!

Susanne See ei ole ühtegi lollus. Mina
ei taha kellegi külge abieluliselt seide-
tud olla, kes minu järel alati spioneerib
ja kes kunagi millegagi rahul ei ole. [Sähed
klaveri istme juurde.] Ma ei taha, et mul
ära keelataks härra A. ga wõi härra
B. ga rääkimast, ma ei taha, et minuga

tapeldakse, kui ma härra D'otsa
 waatan. Ma tahan waba olla, waba!

Kas kuulite, waba! [Wõtab istet ja
 mängib Musette laulu Bochème'st.]

Horace. Waba, et mida teha? [Pölvuli
 kanapee pääl, najatab wastu klaverit]

Susanne. Et nii riides käia, nagu tahan,
 et minna kuhu tahan, - et -

Horace. Flirtida?

Susanne. Ja, et flirtida. Ma olen päris stre-
 kohene. Mind on mehed mu terve elu aja
 auustanud. Ma ei saa aru, miks nad
 seda nüüd enam tegema ei peaks.

Horace [istub kanapee pah. otsas]. Kas
 te usute, et Charley ialgi sellega nõuus
 oleks?

Susanne. Mitte ialgi. See ongi see põh-
 jus, miks ma Charley't lahku tahan.
 Minna.

Horace. Teie mõistmata laps, [wõtab oma
 sigaritoosi wälja] kas te usute et üksigi
 kohus teid ilma tõenduseta usuks et Char-

ky teie vastu karm on olnud?

Susanne [jätab mängumise pooleli ja näitab tema poole.] Mis te mõtlete sõna all „ilma tõenduseta“?

Horace. Ma mõtlen ilma tõenduseta, sest et kinnustajat saäl juures pole olnud, sest see on ometi selge. —

Susanne [tõuseb üles ja viskab end ta kaela.] Oh te kuldne inimene, kui las ma teid tänan! [Suudleb teda, tõukab teda nuttu kanapee otsa poole ja istub ta juurde.]

Horace. Ja, mille eest siis?

Susanne. Nõuu eest, mis te mulle praegu andsite. [Suudleb teda jälle.]

Horace. Mis see siis jälle tähendab?!

Susanne. See tähendab, et te mind aitate Charley'st jäädavalt lahti saada.

Horace. Mina aitan teid?

Susanne [suudleb teda jälle.] Ja, ma olin täitsa ära unustanud, et kinnustajaid peab olema. Oh, see oli teist armast,

mulle seda meelde tuleb tulla. Ma ei
jää enam ialgi Charley'ga üksi, ialgi!
Oh te armas, armas, magus inimene!

[Kaelustab teda, jookseb par. poole uuse
juurde, karjudes.] Fanny! Fanny Mimsing!
[Lähleb ära parem. poole.]

Charles [tuleb pahem. poolt sisse, lähleb
parem. poole, ukse on kinni.] Kii siis, te
kõneldate temaga?

Horace [liigutust tehes mis komilist meele-
äraheitmist näitab, tõuseb selle järel püsti.]

Oh, Susanne on võimata!

Charles. Täna! Kui teil midagi muud
mulle ütelda pole. [Tõuseb leentooli paremat
kätt.] Kas te mulle siis ühtegi nõuu ei tea
anda?

Horace [sigaretti põlema süüdates.] Oh
armas sõber, te tahate nõuu kuulda. Hää
küll. Lätke talle tema tahtmine. Mida
waljemalt te teda ohjes hoiate, seda rohkem
lööb ta üle aisa. Katsege uneti kuidagi
Susannet tema oma tahtmist mõnda

käia lasta. Naene, kel mingit wabadust ei ole, igatsch loomulikult rõõksuugu hulluste ja tempude järele! Päälegi naene nagu Susanne! [Wale äraminek] Sa kui ta tingimata armuawaldusi tahab kuulda, mispärast ei tee teie neid talle? Mis jaoks olete te siis ilma pääl?

Charles. Sa, sin on teil õigus. Teil pole ju aimu, kui armas mulle Susanne on. Sumal teab, sellest on tõesti tükki aega mööda kui ma talle viimase armuawalduse tegin. Kõige lähema põhjuse pääl ei tulda ju millalgi. Tuhat tannu! Hääd ööd. [Kad lähewad mõlemad pahemale poole wälja, ust eneste järel nimmi pannes]

Susanne [paremalt poolt tulles]. Tulge sisse Fanny, tulge aaga.

Mimsing [kes säsine wälja näeb, nagu keegi keda praegu une päält on üles raputa-
tud, istub leentooli, seljaga publikumi
poole]

Susanne. Sa hoidke et te magama ei jää.

Mimsing Ah armuline proua . . .

Susanne. Jaa, sääl ongi Charley. [Võtab oma kindad klaveri peält]

Charles [tuleb pah. poolt sisse, lähed whiskey laua juurde]

Susanne. Kas Horace juba ära läks?
[Võtab oma levid jne]

Charles. Jaa.

Susanne. Siis, arvan ma, võin minna ka woodisse minna. [Kanapee es pah. kätt, seab patju]

Charles [kaldab emale whiskeyt ja soda klaari.] Kui sa tahad - ainult -

Susanne. Ainult mis?

Charles Ma tahan ainult tilu whiskeyt sodaga juua. Ma mõtlesin, vahest jääksid sa veel vähekeseks siia ja kõneleksid minuga.

Susanne. Mina?

Charles. Jaa. Sina. Kas tahad?

Susanne [ühine vahetäht, imestanud pilk.]
Oh, mul pole midagi sellele vastu [Panub

lõvid klaveri päale lähed teisele poole ja istub par. p. leentooli.] Ma suren igatsusest paberossi järele.

Charles [paneb klaasi käest.]. Susanne ma palun, ära suitseta, see on wastik - [wõtab ennast äkki kokku] s. t. kas tahad ühe minu omadest? [Tuleb ette ja parub talle ennast teesist]

Susanne [imestunud pilk ette siis tema päale.] O tänan! [Wõtab paberossi]

Charles [lähed laua juurde tagasi tükka tooma, tuleb kuni keskele, näeb miss Missingsi - jahmatab.] Mis see on?

Susanne. See? Fanny Missing.

Charles. Ma mõtlesin, et ta ammu juba on magama läinud. [Annab talle tuld]

Susanne [kõneleb paberossi põlema pannes] Ja, see on õige, kuid ma kõneldin mr. Horacega ja saan tema nõuu järel käima, ja selle pärast tulin ma ta jälle wälja.

Charles. Horace andis sulle nõuu miss Missingsi sängist jälle wälja tuma?

Susanne. Hm!

Charles. Kui lahkuseta tema poolt. [Puhub
tiku ära.] Aga nüüd saada ta jälle ära.

Susanne. Ei!

Charles. See oleks häategu tema ja minu
wastu.

Susanne. Ma ei tee seda.

Charles. Aga -

Susanne. Kii siis Sa tahad minuga röönel.
Ja?

Charles. Ja.

Susanne. Noh, mina jään ainult sel tingi-
misel siis kui Fanny siia jääb.

Charles [waatab miss. Mimsingi poole,
läheb mööda ja paneb tikud käest.]

Mindugi, kui sa seda nõuad.

Susanne. Ja, seda ma teen. Kii siis ole
hää, hanna pääle.

Charles [paremal poole.] Killega?

Susanne. Mind põlewate site pääle.
wedama.

Charles. Ma ei taha sugugi sind põle -

nate süte pääle wedada. [Tuleb par. p. olewa laua taha, waatab miss Mimsingi otsa.] Ma tahaks sinuga rääkida. [Kumardab tema üle.]

Susanne. Siis ei ole sa minu üle mitte paha-
ne, tänase öhtu pärast?

Charles. Ei

Susanne [keerab istme pääl ringi ja waatab talle otsa.] Charley, kas sa päris terve oled?

Charles. Päris terve, tänan. [Tõuseb üles waatab miss Mimsingi poole, nihutab selle järel oma tooli lähemale ja istub laua taga.] Su-
sanne!

Susanne. Mis on?

Charles [paneb oma käe tema käe pääle.]

Armas Susanne! [S. waatab tema käe pääle.] Sa näed täna imeilus wälja [S. naerab.]

Sa naera aga. Ma näen sind häameelega noemas ja sa naerad nüüd nii harwa. Wähe-
malt siis kui mina sinu seltsis olen. Mu
armas laps - [Sa tahab tal ümber tinni
wätta, tasa Susannele aeldes Mimsingi pääle

näidates].. Palun, saada ta ära.

Susanne. Mis pärast? Et sa siis oma
sõnni mööda minuga tapelda saad?
Ei, tänan.

Charles [istub] Ma ei taha sugugi sinuga
tapelda, ma tahan -

Susanne. Mis sa siis tahad?

Charles. Sulle armuvaldust teha. [Wõ-
tab S. käe ja paneb oma parema käewarve
tema piha ümber.]

Susanne. Charley!

Charles. Ja!

Susanne. Sa tahad tõesti armas, häa ja
lahke olla? [Waatab talle otsa.]

Charles. Ja, kui sa...

Susanne [paneb oma parema käe temale
suu pääle.] Ei, ära tee tingimisi. nii ri-
nud sa rohe iga tüju. Lase mind oma
teed käia. Ma võin täieline ingel olla,
kui kõik sünnib, mis mina tahan ja
kuidas mina tahan. Nii siis sa tahad
nüüd tõesti armas olla?

Charles. Sa ei kõnele enam lollusi lahkar-
minexust?

Susanne. Ma vaatan enne. Kas tead, ma
arvan, me saaksime palju paremini üks-
teisega läbi kui me lahutatud oleksime.

Charles. Mitte sugugi, armas süda. [Tõuseb
üles näeb et missis Mimsing magama on
uimunud, läheb Susanne juurde, suudleb
ta kätt ja hoiab teda oma piknis.] Küll
sa näed, kui hästi me läbi saame.

Susanne. Ja sa ei piina mind mitte enam
minu ülesartumise pärast pidul.

Charles [lasub ta kätte lahti.] Teatris, kus
sind reisivad naased?

Susanne. Muidugi, see ongi terve see noli.

Charles. Hõh häa küll kui ma pean, siis
ma pean. [Suudleb S. kätt ja hoiab oma
piknis; istub S. tooli leeni peale.]

Susanne. Muidugi pead sa!

Charles. Aga see kostüüm!

Susanne. On ütlemata chic!

Charles. On ta täiesti nii - sii chic nagu ta

original.

Susanne. O ja, just nii!

Charles. Diamantidega sukapaalad jne?

Susanne. Ah, muudugi mitte iht dia -
mantidega, see ei kõlbaks inimesed kui -
siks, kust ma nad olen võtnud

Charles [teuseb püsti, läheb keskele, pahaselt.]

Susanne!

Susanne. Mis?

Charles [enese üle walitsedes]. Ei midagi!

Kes siis su vastumängija osa etendab?

Susanne. Monsieur de Tremors.

Charles. See Prantsuse kehkenpüks! Ei,
Susanne, ma olen sulle nii mõnegi ajas
järgi andnud, nüüd pead sina ka järgi
andma. Keegi teine peab seda osa etenda -
ma.

Susanne. Aga see ei lähi ju mitte.

Charles. Peab minema. Tema kumbed on
hirmsad. Iga kerd kui ma teda mõne
naesterahwaga näen juttu ajawat, tahaks

ma talle jalaga anda.

Susanne. Oh Charley, nii halb iseloom sul on. Sa oled tõesti armukade nagu mõni naisterahvas!

Charles. Armukade! Mina! Inimese päale nagu härra de Tremors on? Naeruväärt! [Läheb tagasi ja määkab saaljuures miss Kimsingit]

Susanne. Tal on aga ilusad silmad, kas tead, silmad mis punastama runnivad, kui ta otsa vaatab.

Charles. See on mul üks kōik, aga ma ei luba, et ta sinu vastumängija on.

Susanne. Aga ta saab seda osa nii hästi mängima. [Paneb paberossi käest, tõuseb püsti]

Charles. Ei!

Susanne. Londonis pole ühtegi tiist meest olemas, kes üht naist nii ilusasti oskab kaissu võtta. [Läheb tema juurde]

Charles. Kuidas võid sa ...?

Susanne [paneb pää ta õla najale]. Ta ta on just nii paras kõrge, et ma oma pää

hästi ta õlale saan panna.

Charles [astub tagasi.] Kust sa seda tead?

Susanne. Ta näitas seda mulle. . . Ta tahab nii väga seda osa mängida. Ta ütles, et me veel hulka peremisiid ära peame pidama, enne kui oma etteastet hästi pikant välja saame.

Charles. Nii siis lõpp! Ma keelan sul üle-
pää ära terwest sest lollusest osa võtta.

Susanne. Sina keelad?

Charles. Ja, mina keelan.

Susanne. Ha, ha!

Charles. Terve see lugu on etteväärne, et-et-

[Astub kanapee päale p. k.]

Susanne. Ah, ma teadsin ju. . . Palun, [astub
istme juurde, mis par. kätt keskel seisab]

ütles aga edasi oma haavaniiri!

Charles. Mina sind haavanud?

Susanne. Ma olin tõesti liig rumal! Mink
tulid ma tagasi sinu juurde ja mamma
juurde! [Läheb ära pahem. poole.]

Charles. Pst! [Paneb kahepoolega uuse pare-

ma tiiva kinni.]. Sa ajad terve maja ülesse

Susanne. Ei! [Pöörab tema poole ja lööb klaveri pihta.] Ma tahaks, et ma parem inssiinikellele naeseks oleksin läinud, ainult mitte sulle!

Charles. Ole wait! [Tuleb keskele.]

Susanne. Kuule mind! [Läheb ta juurde]

Charles. Ole ometi wait. [Haarab ta paremalt käevarrast natuke ägedalt kinni, S. kajatab heledalt, rebib enese lahti jookseb Mimsingi juurde ja rebib selle tooli päält üles.]

Susanne. Fanny, Fanny, ta lõi mind. Fanny, olge tunnistaja.

Charles. Ara tee ennast ometi naeruvääriliseks! [Läheb par. poole]

Susanne. Mis ma olen? Naeruvääriline? Seda saame alles näha.

Charles. Aga Susanne.

Susanne. Sa tahad mind wangis hoida, sa mõtled selle üle järele, kuidas mind kõige kawalamalt piinata, ja mind lööd sa mind koguni. [Istub kanapee pääl pah. rüüts keskel]

ja hüüb väga tähtsalt oma. liina saad -
 nud "käewart"]

Charles. Mina! Sind löönud! [Tuleb kes -
 kele.]

Susanne. Ma näen seda häa meelega, kui
 härra de Tremors oma käewarre minu
 piha ümber paneb. Temal on õnnust!

Charles. Susanne!

Susanne. Ja ma ei ütelnud sulle ennist,
 aga nüüd ütlen ma sulle: Harry Cecil
 suudles mind wankris.

Charles. Mis?

Susanne. Wankris olin ma selle üle tuli -
 vihane, aga nüüd olen ma rõõmus, ja
 ma kirjutan talle ja ütlen talle kes
 ma olen ja kutsun teda homme theed
 jooma.

Charles. [läheb keskele par. näht.] Sa kõne -
 led kui laps.

Susanne [tõuseb üles ja läheb tema juurde.]
 Ma olen laps - seda saad sa warti näha -
 siin, siin, siin! [Ta lööb ta nina alla]

nipsu. Ch. võtab ta par. käevarrast kinni]

Charles. Susanne, jää smeti rahule!

Susanne [jalaga vastu maad.] Ma ei taha
Lase mind minna, sa teed mulle haiget!

Charles [võtab ta mõlemat käevarrast kinni]

Kui sa ennast kui mõistlik inimene üles ei
pea, siis karistan ma sind nagu last.

Susanne. Mimsing, olge tunnistaja. Tee mis
sa tahad, ma vihkan sind, ma vihkan sind,
ma vihkan sind!

Charles [võtab ta õladest kinni ja raputab
teda iga sõna juures]. Sina vihkad mind?!

Susanne [karjatab iga kord vähekesi.]

Charles. Sa tahad lahutust, nüüd võid sa
seda saada. [Pöörab ümber.] Ma olen sinuga
valmis! [Lähel ära parem. poole.]

Susanne [kübar on tal miltn ühe silma peäle
vajunud, istub kanapee peal.]. Jumalale tänu!

Mimsing [seisab kohkumult klaveri juures].

Oh-oo!

(Esirive)

Teine waatus

Suur eesruum Prinsesside-hotellis Maver-
 ley meresupeluskohas. Pool talweaed. Pool
 salong. Tagaseinas platvorm, kuhu astmed
 üles wiivad ja kus tuledad lilled astjates
 seisawad. Pinn jalawaip ulatab kuni alla
 laua ääreni. Paremat ja pahemat kätt sei-
 sawad lauad. Par. kätt unshoidja loshe,
 taga-aed. Kell neli pääle lõunat. Lady
 Charlotte, lady Isabel, sir Horace ja mr. Har-
 ding istuwad väikse unarguse laua ümber
 theed juues pah. kätt. Lord Datchet magab
 kentsolis par. kätt, selg waatajateruumi
 poole. Unshoidja loshes on unshoidja
 näha oma riigutuspuldii juures. Muusik
 mängib kui eesruum üles läheb. Orkester on
 aias]

Charlotte. Isabel, palun anna mulle veel üks tass theed.

Harding [tõuseb teenistusevalmis üles ja ulatab Isabelile tassi, kes selle täis valab, et siis lady Charlottlele ulatada.]

Charlotte [naeratab mõlematele väga lahkelt vastu]. Täna, armas mr. Harding. Te olete liig lahke. Kus minu poeg on?

Isabel. Charles ja preili Justale läksivad rohe pääle söögi lawn-tennist mängima.

Charlotte. Mu armas häa pois. Ta on päris priskeks läinud. Kas te ka ei leia sir Horace?

Isabel. Kuu hästi te nüüd lady Charlottega läbi saate, mr. Harding.

Harding. O, lady Charlotte on väga peene naesterahvas. Ma olen teda nüüd tundma saanud. Me olime ju naaslased õnnetusel.

Susanne lahutus oli meile mõlematele valus löök. Meid mõlemaid ristiti awalikkusesse.

Koguni naljalehtedes olid meie näspildid, s. o. pilnepildid meist. Misugune häbernatus.

Ma ei suuda aru saada, mis inimesed

ämma juures ja mehe juures nagu mina
naeruvaenulist leiavad. Te peate emeti
järel andma, lady Isabel, terve lugu
oli kõrgema kraadini piinlik ja
kahetsemisväärne.

Charlotte [kes wimseid sõnu on kuulnud].

Palun, ärge annult sellest rääkige. Ma
jään haigeks kui selle pääle mõtlen. Nii-
sugune skandal. [Ta tõuseb püsti]. Mr.
Harding, Teie käsi. Me läheme veel wähe
muusikat kuulama. [Mad lähemad plat-
wormi kaudu tahapuole]

Isabel. Waene Susanne!

Harding [ära minnes]. Susanne pole kaas-
tundmust ära teeninud, see skandal oli
liig suur.

Horace. Ei olnud ju mingisugust skanda-
li. Ma pole millalgi veel libedamat lahu-
tust näinud.

Isabel. Sa kas ei tee teid selle paari saa-
tus wähe kartlikuks, sir Horace? Mõtlege
emeti, et me just tõrkard oma wahel

otsusele jändsime, kui me Charley juurist
pääle selle juhtumise koju sõitsime. Kas
ei ole see wimati mõni halb ettekulutus.

Horace. Lady Isabel, hää abielu jaoks on
waja, et naene mehe julguse pääl kindel
on. Mina ei kardagi halbu ettekulutusi. Tatrub
teile sellest? [Tõuseb üles ja ulatab talle käewarre.]

Isabel. Te tahate sellega ütelda, et julgust tar-
wis on —

Horace. Tuhanded inimesed leiawad aasta
jooksul raudteel omale otsa. Kuid kas
sellepärast keegi ennast tagasi huida la-
seb oma igatsatud õnnemaad üles otsimast.

Isabel. Teie juures ei tea ma millalgi öeti,
kas te galant olete wõi jame.

Horace. Ma olen alati galant, ka siis kui
ma jame olen.

Mõlemad [ära]

Tommy Weston [tulib pahem. poolt sisse, ta
on arvata 22-aastane, näeb kõigiti tähtsu-
seta wälja, kuid mõjub teataval wiisil nagu
kawal wõi salalik. Ta lähneb üle näite —

lawa ja pöörab uksehoidja poole]. Partier!
Uksehoidja. Ja, armuline härra! [Tuleb ette
Tommi juurde.]

Tommy. Kas minule pole postiga midagi tulnud? Mu nimi on mr Keston.

Uksehoidja. Ei, armuline härra.

Tommy. Ma saatsin täna hommiku wara mr Trevor'ile ühe pileti tema tuppa. Ma loodan, et see punkti päält on ära antud. Kas wastust pole veel?

Uksehoidja. Ei.

Tommy. Andke mulle jalamaid teada, kui wastus tuleb. Ma lähen wäheseseks muusikat kuulama ja tulen warsti jälle siia tagasi.

Uksehoidja jammidugi, armuline härra
 [Pöörab tagasi oma looshesse]

Tommy [pöörab äraminemiseks ringi ja silmas Datcheti]. Hallo, lord Datchet, te magate siin? Arxage ometi üles!

Datchet. Kuidas? Mis? Kus ma olen?

Pagana pihta, ma magasin? [Tõuseb

puusti] Oo, oo!

Tommy. Mis siis on? Mis teil valutab?

Datchet. Peaaegu kõik kohad. Mul on nra. kõrgis liix metes ja see tuleb sellest, et mul halb oli magada säääl kole da laewa pääl [Toetab oma kepi najale].

Tommy. Tühja kah, see on jookaja liix metes. Päris eht jookaja. Teie oma siin. Te tahate ju tingimata meres supelda, omnas wana duses.

Datchet. Ma ei wainud ometi wäikesel mrs Trevoril lubada ilma kaitseta merde minna.

Tommy. Ilma kaitseta? Ja minna? Kus minna?

Datchet. Teie? Just teie eest tawis seda waest wäikest prouat kaitsta. Teie ujusite paari pool ja kapten Cecil pahemal pool ja mina ujusin taga järel. Kui te arwate, et see lõbus on.

Tommy. Ei, see polnud kindlasti mitte lõbus et Harry Ceili mingil wiisil tema kõrwalt

ära ei saanud. Terve suvitamise riiskus
ta meil ära. Ma rõõmustasin nii väga
selle üle, et Susannega mere ääres üksi
saan olema.

Datchet. Kas te usute, et -

Tommy. Mis teil meeldi tuleb? Ma panen
Susanne eest oma käe tulle.

Datchet. Teie ei tunne Harry Cecilit. Kui
tema endale midagi pähe võtab -

Tommy. Na, õnneks oleme tants lahti.

Datchet. Nüüd istub ta rannas sõimab
ja vannub ja tal pole kõige vähematgi
aimu, kuhu meie kõik oleme sattunud.

Harry Cecil [tuleb pahumalt poolt sisse,
umbes 35 aastat vana, ilus, elegantne
tore ja häbemata. Parkkandja toob te-
ma parkkõrvi ja jääb sissekäigu juu-
res seisma.] Hello, Tommy

Tommy [vahib talle tohvvalt otsa.]

Datchet [pöörab ümber ja silmab Cecilil]

Kapten Cecil!

Cecil. Kuidas teie käsi käib, armas lord

Datchet? [Teretavad kätt pidi. Cecil pöörab
uksheidja poole]. Kas te mu telegrammi
toa pärast õigel ajal kätte saite?

Uksheidja. Ja, armuline härra. Tuba on
teie jaoks valmis # 27. [Annab pakikandi-
jale võtme võtmekastist. Pakikandja lähel
ära.]

Tommy. Kust teie siis tulete, Cecil?

Datchet. Millal teie siis siia saite, Cecil?

[Muusika jääb wait.]

Cecil. Eila, ma tulin sellesama laevaga
millega ~~mys~~ Trevorigi tuli.

Horace ja Isabel [ilmuwad platvormi pääl]

Datchet. So - sellesama laevaga - [Tal on
äge valu, ta lähel tagasi oma istme juurde,
pöörab selle ümber ja istub näoga publiku-
mi poole]

Cecil. Ja teie? Kuudas siis teie siia saite?

Tommy. Me võtsime öölaeva ja jõudsime
täna hommiku vara Datchet'i autos siia.
Ah, vaene lord Datchet! Värsine ülesvit ja
hommiku tulul täna - sääl ta nüüd on,

vaadake ometi - eh? Mis?

Isabel [tuleb astmeid mööda alla.] See on ju mr Tommy!

Cecil [läheb pahemale poole.]

Datchet [hüüseb püsti.]

Tommy. Kuudas teie käsi käib, lady Isabel? [Annab talle kätt.]

Isabel. Ja lord Datchet!

Datchet. Lady Isabel! [Annavad üksteisele kätt.]

Tommy [läheb parem. poole keskele.] Kas te tunnete kapten Ceeli, lady Isabel? [Esitleb.]

Isabel [tuleb vähe keskele.] Wäga rõõmusest. Kas te ei tahaks meie seltsis tass theed jua? [Läheb theelaua juurde.]

Tommy. Charmant! eks ole?

Datchet [järgneb talle kuni keskele.]

Lady Isabel üks silmapilk! [Isabel pöörab end tema poole.] Kas teate, kes siin hotellis elab?

Horace [on Isabeli järel astmeid mööda]

alla tulnud, pah. kätt olema laua taha
astunud, par. kätt Cecilist, nad on üks -
teisele kätt andnud, ta räägib Datcheti
walele.] Kas ma pean veel theid tellima?

Isabel. Ja, veel üks, kaks - veel kolm tassi.

Horace [läheb astmeid mööda ülesse,
Datcheti tagast ja helistab.]

Datchet. Lady Isabel, üks silmapilk. Ma
arwan, te peaksite teadma, et -

Kellner [tuleb.]

Horace [rõnelib temaga, kellner ära.]

Tommy [temale walele] Ah, armas, wa -
na Datchy - [Annab talle käega märku.]

Lady Charlotte tahab teiega rääkida, tulge!

Isabel [läheb Horace juurde.]

Tommy [istub paremat kätt lauast.]

Charlotte [kes lähimast aega enne seda
Hardingi seltsis nähtawale on tulnud, seisab
plat wormi pääl.]

Horace [astub Hardingi juurde.]

Charlotte. Kuidas teie käsi käib lord Datchet?

Hulk aastaid on mööda läinud, kus me

üks teist pole näinud.

Datchet. Ma olen vaimustatud, auulisem
Lady Charlotte!

Charlotte. Kas teie ei võtaks istet?

[Istub]

Datchet [lähleb paremale poole ja istub.]

A propos, mul pole veel võimalust
olnud, teid tänada... te olite nii lahke
minu tervise üle järelepärima umbes
aasta eest.

Charlotte. Lord Datchet, palun ärge rää-
kige selle üle. Te äratate minus miidagi
väga piinlikka mälestusi. Mälestusi ühest
isikust - ühest inimesest.

Susanne [tuleb sisse nagu tuulihöög.]

Isabel [lähleb tema juurde ja teretab teda.]

Mehed [tõusevad püsti.]

Susanne [tuleb ühes Isabeliga pahemale
poole.] Isabel, mu kallid. Missing ütles
mulle, ta olla sind täna hommiku wo-
ra läbi akna näinud, kuid ma ei
suutnud seda uskuda, ma olen nii rõõ-

mus. sind näha ja missugune ilus - [Jätkub Isabeli natukene ettepoole, et ta vleit waadelda, paneb äkki koosolewate ^{w. o. o. o.} naerlikkust tähele ja näeb lady Charlotte't kes jääkülmalts ja sirgelt istub. Ta teretab Charlottet, kes teda meelega tähele ei pane. Susanne pöörab end ära, sammub pahem. poole ja teib nägusid.]

Harding [pöörab lady Charlotte poole.]

Susanne [jätkub seltskondlikus toonis.]

Isabel, armsam, ma jannunen tassii thee järgi, kas ma ei wõiks teie imerena thee-seltskonnast osa wõtta? Te näete näin nii - ahem - lõbusad wälja.

Isabel, Muidugi, Susanne. [Istub parem. kätt.]

Harding [wõtab uuesti istet.]

Susanne. Sumala pärast! Tommy ja Lord Datchet!

Datchet. } Kuidas teie käsi käib?

Tommy. } Kuidas teie terwis on, Susanne?

Susanne. Ma arwasin teid mõlemaid mererannas olewat. [Pöörab pah. poole ja

näeb Cecil oma ees]

Cecil [astub ta juurde, oma vähe häbe-
matal viisil.]. Kuidas teie käri käib,
mr^s Trevor?

Susanne [lihidalt]. Täna, hästi!

[Pöörab talle selja.]

Cecil [läheb pah. poole lauda ja paneb
paberussi põlema.]

Florace [läheb platvormi päale ja võtab
sääli istet]

Datchet [läheb theelaua tagast tema
juurde.]

Tommy [astub Susanne juurde.] Mis see ini-
mene teile tasa ütles?

Susanne [lihidalt.] Kuidas teie käri käib?

Tommy. Wäga häa, täna.

Susanne. Tommy, ärge olge halb. Te küsisite,
mis kapten Cecil mulle ütles. „Kuidas teie
käri käib,“ küsis ta.

Tommy. Kuulge. Susanne, võib olla, et ma
olen vähe halb, aga ma tean, mis ma
tean.

Susanne. Sa. mis te siis teate?

Tommy. Kuulge - [wäga lähedal]. Ma nägin teid ja Harry Cecili [vaatab Cecili poole]. Üleeila õhtul rannas kasino-rödul.

Susanne. Ma mõtlen, päale teie näginwad se-da ka veel umbes 300 inimest.

Tommy. Kuid mina nägin rohkem kui kõik teised.

Susanne. Mis te siis nägite? [Waatab Cecili poole]. Ma mõtlen, mida arwate te näinud olete?

Tommy. Ma nägin, et te nutnud olite. Sa järgmisel päewal olite te kadunud - sala - ja - ilma et meile sõnagi olexsite lausunud - ja tema on - tema on sellesama laewaga siia sõitnud. See nõuab väikset seletust. [Pöörab wähe kõrwale ja seab oma shlippi].

Susanne [pöörab ümber]. Kuidas te julgete, Tommy?

Tommy. Ma julgen tähendada, et te liig wähe oma seltskonda walite. Kii on iga -

tahas Harry Cecil inimene, kellega te mitte ei tohiks läbi käia. See on minu arvamine. Ma tean hulk asju temast, Susanne. Ma ei tohi kellegiga sõbraks saada, keda te ei tunne, sellepärast et te temast midagi ei tea, ma ei tohi ühe mehega rääkida keda te tunnete, sest et te liig palju temast teate - mul on, nagu oleks ma seda juba kord ennem õelnud. Tommy, jätke mind rahule, te olete igaw.

Tommy. Aha, armuline proua on pahas tujus, sest et ma teda läbi näen.

Susanne. Ma liian, et te mitte ainult igaw ei ole vaid ka häbemata olete. Sellepärast on kõige parem, me lõpetame jutujamise. Ma ei ole mitte selle tarvis waewaga oma wabaduse wõitnud, et teda teie läbi ära rikkuda lasta. Jumalaga!

Tommy. Susanne!

Susanne [ära pöörates]. Ma nuni on mrs

Trevor.

Tommy [läheb tuseselt platvormi peäle
ja saab sääl sivi Horace'ga kokku]

Cecil [istub ja paneb Tommyt ja Susanne't
tähele; nii kui Susanne Tommy poolt end
ära pöörab, trehvab ta pilk Cecil'i oma.

Sel silmapilgul tuleb Datchet ülevalt
alla ja Susanne poole]

Charlotte. Ja, mis Harding, seesuguse vääraste-
maja seltskond on väga kirju.

Susanne [ees, lerd Datchetile.] Uelge mulle
õige, kas lady Charlottel ikka nii immere-
armastaja ja lahke süda on olnud?

Datchet. Väikene proua, väikene proua, te
ei tohi nõuda, et ma lobisen.

Susanne. Ma näen teie näest, et te hulke
luquisid teate.

Datchet. Sa, ja, näed nii mõndagi, kuid ei
räägi sellest. Oma väikimise poolest olin
ma alati kuulus. Kas te ei tahaks kord
katsed teha?

Susanne. Mis ajaga katsed teha?

Datchet. Minu waikimisega.

Susanne. Mis see tähendab? Ma ei mõista teid.

Datchet. Waadake, väikene preua -

Susanne. Kõige peält palun ma teid - ärge nimetage mind ühte puhku väikeses preuaks.

Datchet. Teie soov on mulle käsk. Sii siis waadake, auuline sõbranna, mina olen. Jumale tänu, juba selles eas, kus enam ei kompromitterita, s. t. ilma ees, arvan ma, aga kus ikka veel -

Susanne. Ikka veel -

Datchet [uhkelt] Ja, ja, ikka veel. . .

Susanne. Aga kas te ei tahaks wahet selgemini raakida?

Datchet. Minu auto on siin - me võime üheskoos väljasõitused ette võtta.

Susanne. Ma armastan kirkiliselt autoga sõita.

Datchet. Teie kirklust wotan ma tänuga vastu. Te saate nägema, waatamata mu

wanaduse mu walgete juuste pääle. —
Te saate mind nooreks tegema, Noor,
ilus naesterahwas nagu teie, wõib imesid
korda saata - kui ta tahab.

Susanne [talle suurelt otsa waadates].
Kui ma teist praegu ei ole aru saada ta-
hassin, peaksin ma piirita jäme daks
minema teie vastu. Kuna aga wanadus
aunkartust nõuab, annan ma paremaks
teid mitte mõista.

Datchet. Te tahate, et ma teid üksi jätan.

Susanne. Praegusel silmapilgul on see
mu palawam soov.

Datchet. Hää küll, hää küll, aga teie
olete mõistmata, väikene proua. [Lähel
Charlotte poole.]

Susanne [lööb jalaga vastu maad ja war-
jab waewaga oma wiha seltskondlikku
näsilmet näidates. Wahipääl on üks
kellner Charlotte laua pääle theed too-
nud.].

Charlotte [kellnerile.] Paluge mr. Trevor

siia.

Kellner [kumardab, läheb siis artmeid möö-
da üles, waatab ringi Charles'i otsides ja
läheb siis aeda.]

Charlotte. Mu armas poeg jääb theest ilma.
Datchet [lady Charlotte ees seistes.] Kas
Charles juba ammu teie juures on, lady
Charlotte?

Charlotte. Muidugi, lord Datchet. Kas te
ei tea, et meie armas, ilus, väikene sõbran-
na Nellie Sustal siin on?

[Kõik waatawad Susanne otsa, kes aga
waga näoga nagu madonna paigal istub.]

Horace [annab Isabelile väikert märku.]

Isabel [ruttu]. Armas lady Charlotte,
kas teie ei leia, et siin vähe külm on?

Charlotte. Tänan, ei, Isabel. Ma pean
Charles'i võtama ja talle theed andma.
Wäene piiss, ta armastab nii waga, et
tema eest hoolitseks. Ja ta on siia-
maani nii vähe omast elust saanud.
Horace [tuleb ette Susanne juurde ja

paarub talle kätewart.] Susanne, kas te ei tahaks käiku läbi aia teha?

Susanne. Kohe, Horace, erialgul tahaks ma veel siia jääda. See on ometi liig huvitaw. Ja see maitseb mulle veel kord nii hästi, kui ma sääljuures lõbutseda saan.

Charlotte. Lord Datchet, ma kinnitan teile, te saate Charles'i waewalt ära tundma. Ta näeb mitu aastat noorem wälja. Ta on nagu poisixene. Särab päris enne pärsart. Ta jookseb terve päewa Kelly Tustaliga ümber - mu Sumal, kui see talle lõbu teeb. Ja lõpuks on Kelly lesk ja wõib teha, mis ta tahab, ah, sääl ta ongi.

Kelly [astub üles ja tuleb sisse, wäga ilus ja wäga rumal, jääb seisma nii kui ta Susannet näeb.] Susanne! Ei, seda üllatust!

Susanne. Ei, kui häameel mul on!

Kellie ja minul alles! [Kaisutawad].

Aga, armsam süda, kui halb sa wälja näed, wõi teeb seda ainult su kleidi narw.

Kuidas wõib ainult niiviisi rüdes käia.

Ma soovitan sulle oma õmblejat.

Susanne. Kui armas sinust Nelly. Kui imeilusti su juuksed on seatud, sa näed palju noorem wälja.

Nellie Kas tõesti, süda?

Susanne. Võib olla, et see tuleb su juukse te uuest wärwist - aga ükskõik, sa näed mitu aastat noorem wälja. Võiks arvata, et sa waewalt kolmekümne oled. Mul on tõepoolest häameel, et su käsi nii hästi käib. [Kaisutawad weel kord.]

Nellie [lähleb paremale poole, lady Charlotte laua juurde.]

Susanne [tahab oma noha pääle tagasi minna, sel silmapilgul tõuseb lord Cecil kes siamaale liikumata paigal istus, üles ja astub tema ette.]

Cecil. Miks katsute teie mind oma jaoks õhkus pidada?

Susanne. Imestate teie selle üle? [Lähleb teisele poole üle.] Teie ülespidamise järgi kahe päewa eest?

Cecil [temale järgi minnes.] Teie mõllete siis tõesti mind tähelepanemata jätta, sellepärast et teid suudelda tahtsin?

Susanne. Ärge olge halb, kuidugi ei tee ma sellert väljagi, et te mind suudelda tahtsite, aga kindlasti on mul palju selle vastu ütelda, et te seda teha katsusite.

Cecil. Kus ei salli te mind enam?

Susanne. Aga ja, ma sallin teid üsna hästi, Harry, seda te teate. Mulle meeldib, kui mehed nii energilised välja näevad. Kuid minu vastu palun tungivalt mitte energiat tarvitada. Ma olin väga pahane.

Cecil. Ja selle rumaluse pärast jätsite te ranna nii äkitselt maha?

Susanne. Ei, mitte sellepärast, vaid ma ei tahtnud inimestele põhjust anda oma nime teie omaga ühendusesse seada.

Ma ei taha, et süüta flirti nimeodi seletataks, nagu —

Cecil [kavalalt] Siita? Te hindate mind liig madalalt.

Susanne. Ma ajan teiega üsna häa - meelega juttu, te olete lustiline ja rõõmus, ja nii kaua kui te üle piiri ei lähe, ei ole mul midagi selle vastu, et te mind auustate. See on päris armas ajaviide. Aga teil ei tohi mitte see halb maitse olla äkitselt ära unustada, kes mina olen ja kes teie olete.

Cecil. Mina olen mees, kes oma aega asjata ei armasta kaotada.

Susanne. Siis annan ma teile nõuu oma lõbu mujalt otsida. [Ta pöörab tal- le selja.]

[Intuajamise ümin kestub laudadelt.]

Charles [astub üles.]

Charlotte. Charles!

Susanne [pöörab ümber, näoga pub liikumil poole, näeb Charles'i platvormil.]

Charles [kergitab kübarat.]

Charlotte. Mu armas laps, ma võtaksin

sind, mul on sind tarmis.

Charles. Üks silmapilk, ema! [Sa tuleb
astmeid pidi alla, Susannele] Tere!

Susanne. Tere. [Annavad üksteisele kätt]

Charles [wähe esawusetat.] Sa jõudsid praegu alles siia?

Susanne [häbelik-kohmetult] Täna hommiku!

Charles [palju suurema kindlusega] Plm on täna suurepäraline -

Susanne [pilku lady Charlotte päale heites]. Ma usun, kerge äine on tulekil.

Cecil [wõtab oma nübara ja lähed ära]

Charles. Miks sa seisad? Suba, ma toon sulle tooli. [Ch. lähed temast mööda
laua juurde pah. kätt ja seab ühe tooli
tema jaoks sinna]

Charlotte [tõuseb üles ja lähed keskele
Kelly juurde] Ma ootasin sind, et sind paluda minuga ühes jalutama tulla,
Charles.

Charles. Häameelega ema. Tee emant

walimis. Ma wotan sind siin. [Ta istub
lauda pahem. poole, heiab oma kuba-
rat kangelt käes, nagu keegi kes pääle-
löuna külasnäisku teeb. Muusik.]

Charlotte, Mina-mina-tule, Kelley!

Mellie [läheb Charlotte juurde ja nad lähe-
wad koos ära.]

Isabel [tuleb teisile poole, koputab Su-
sannele öla pääle, läheb siis astmeid
mööda üles ühes Hardingiga, kes keskel
pahemale poole wälja läheb, kuna Isa-
bel Horace juurde läheb ja istet wõtab.]

Tommy ja Datchet [lähevad, astmeid mööda
üles ja istuvad pah. nätt platwormile
ja panewad järgnewat stseeni Susan-
ne ja Charles-i wahel tähele.]

Unsehoidja [ära paremale poole.]

Susanne [naerab.] Me näeme wist natu-
re naljakad wälja.

Charles [naerab.] Ma ei usu.

Susanne. See oli kena sinu poolt, et sa
sida jäid minuga rääkima. Ma kartsin

juba, et sa seda ei tee ja lõpuks oleks see veel naeruväärilistem olnud, kui me üks-teist poleks teretanudgi.

Charles. Mis pärast ei oleks me teineteist teretama pidanud?

Susanne. Ma arvan, et sa vahet veel paha ne oled minu peäle.

Charles. Mis pärast siis?

Susanne. Lahutuse pärast.

Charles. O, sellest olen ma ammu üle saanud.

Susanne [wastumeelselt puuditatud.]

Teesti?

Charles. Aga kas sina minule andeks oled andnud?

Susanne. Mida siis?

Charles. Minu torest ülesastumist. . .

Susanne. Ja. [Naerab ja punastab.]

Tommy [tuleb astmeid mööda alla, waatab neile umbusklikult otsa. Walidalt.]

Ma ootan teid, Susi!

Susanne. Ma olen teile juba sada korda

ütelnud, et minu nimi mitte Susi ei ole. Mis pärast teie mind ootate?

Tommy. Te lähete alati päale, see häameelega jalutama, eks ole?

Charles [teuseb üles]. Palun, ära minu pärast ennast eksitada lase.

Susanne. Sa ei eksita mind sugugi, palun istu ainult jälle.

Charles [istub].

Susanne. Tommy, ma ei saa kõigewähe - matgi aru, mis te tahate, minge emeti ära ja ärge mind piinake.

Tommy. O palun väga, kui ma tee pääl ees olen. [Läheb tusaselt üles Datcheti juurde]

Charles [õiglaselt]. Tommy Keston on töö - poolst kena poiss.

Susanne. Ma leian, ta on kõige igavam inimene, keda ma tunnen.

Charles. Kui ilus kleit sul seljas on, sa näed imesena wälja.

Susanne. Kas tead, see on esimene kord, et sa üleüldse tähele paned, mis mul

seljas on.

Charles. Nüüd olen ma poissmees- ja poissmeestel on hääd silmad, mis ilusatesse naestesse puutub.

Susanne. Ja, kas tead, ma usun, sa oled mulle poissmehena palju armsam.

Charles. See rõõmustab mind. Nüüd oleme koguni ühel arvamisel.

Tommy ja Datchet [tõusevad piisti ja wahivad uudishimulikult läbi palmide. Istuvad siis jälle.]

Charles [nähutab oma istme Susannele lähemale.] Kas see ei olnud tore mõte, et me lahku läksime?

Susanne [kindluseta] Ja, ja, muudugi oli see tore.

Charles. Ma ei olnud mitte üks raas sinule kohane.

Susanne. Sa arvad, et mina sugugi sinule kohane ei olnud.

Charles. O, seda ei ütleks ma isalgi.

Susanne [rõõmuga] Ei?

Charles, Päälegi, kuna sa kindel olid, et see su õnn oleks - ma loodan, sa oled õnnelik.

Susanne [nutu.] O ja - üsna õnnelik.

Charles, Siis on kõik häa. [Kende pääd on kaunis lähestiku.]

Datchet [paneb neid umbusklikult tähele.]

Ahem!

Susanne, Täewake, mis see on?

Datchet [galant ja isalikult] Väikene proua, kas te arvate, et see mõistlik on, siin nii kaua istuda?

Susanne [äkitselt, täis rihkust.] Mõistlik, lord Datchet?

Tommy [on paremale poole läinud, istub paremal pool lauda ajaleht käes.]

Datchet [üंबर waadates.] Siin tõmbab. Kas ma pean teile shalli tooma?

Cecil [jalutab pikkanisi, paberessi suitsetades tagapool mööda.]

Susanne, Mu armas lord Datchet, ma ei kanna shallisid.

Tommy [tõuseb püsti ja istub tooli peäle
all par. kätt.]

Datchet [ajab enese kangelt sirgu.] Su-
bage, et ma teie ees oma keige otsekohi-
sema wabanduse teen. Mul ei olnud ai-
mugi, et ma segan. [Läheb astmeid mööda
üles.]

Charles. Sa oled wähe kann selle waese wa-
nahärra wastu.

Susanne. Leiad sa? Kas ma pean teda
tagasi kutsuma?

Charles [tõuseb püsti.] Ja, tee seda ja mina
lähen nüüd ära. Sel silmapilgul on kuus
armukadedat silma minu peäle sihi-
tud - ei - ma eksin, neid on ainult wiis -
Tommy loeb ühe silmaga ajalehte, kuna
ta teisega wihaselt minu otsa põrnitses.

Datchet [läheb ära.]

Cecil [järgneb talle.]

Susanne. Ei, istu. Ma tahan sinuga
kõnelda. Kas tead, Charles, ah ma
usun, ma ei tohiks sind nüüd enam

mitte Charley'ks hüüda.

Charles. Miss mitte? Kein teevad seda.

Susanne [tusase pilguga] So... Kas tead mis... teeme maha et me hääd sõbrad oleme?

Charles. Keige suurema häameelega.

Susanne. Ma usun, sa võiksid tere sõber olla.

Charles. Imelikul viisil ütles Nellie mulle täna just sedasama.

Susanne. Nellie?

Charles. Ja, Nellie Tustal.

Susanne. Aa.

Tommy [tõuseb üles, istub pah. poole theelauda]

Nellie [tuleb nähtavale, astub platvormi keskpaika] Charley, teie ema on teisele otsusele tulnud ja ei taha enam wälja minna, kas me ei läheks aeda kodak'iga üles wõtteid tegema? Walgus on just praegu hää.

Charles [tõuseb püsti ja astub kuni art-

mete ette]. Häameelega, tulge!

Nellie. Minu kodari juures on midagi kor-
ratusesse läinud. Ma ei saa wõtit keerata.

Charles [Susannele]. Nii siis - Punalaga!

Susanne. Ma arvasin meil oleks - üksteisele
weel mõndagi ütelda.

Charles. Võ muudugi - loodetavasti saame
ju weel kokku.

Susanne. Millal siis? Täna?

Charles [kergelt]. Täna või homme.

Susanne [temale järelainates] Ehk ülehom-
me.

Charles [nähtavasti ilma pilget tähelepa-
nemata.] Lühidalt, lähemal päevil [Sähel
m^{rs} Gustalile vastu, see tuleb astmeid möö-
da alla]

Nellie. Charley, kas te ei võiks täna õhtu
minuga linna sõita. Mul saab nii igaw
olema, sest mu õde tuleb alles homme. Te
võiksite mind teatrisse viia ja võiksite
jälle kord koos õhtust süüa teie korteris.
Viimane kord oli nii lõbus. Mu wana

gouvernante elab minu juures, tema võib
auudaamaks olla

Charles. Ma ei tea, Nell, ma ei usu et oma
ema üksi võib jätta.

Nellie, Ah Charley, kui igaw te olete. [Annab
Ch. kätte üles võtm. apparadi, Ch. läheb üles,
Nellie tuleb ette Susanne juurde.] Ma jätan
sind jumalaga Susanne, ma sõidan tä-
na öhtu Londoni tagasi viimase rongiga
kell 6, 30.

Susanne [särab]. O, mul on hirmus kahju
sellest, armsam sõbranna!

Nellie. Seda ma arvasin, kalline. Luma-
laga, armsam sõbranna.

Susanne. Lunalaga, armsam! [Gruudle -
wad.].

Charles. Kodak on korras. Nell, tulge!

[N. läheb astmeid pidi üles ja lähewad
siis üheskoos ära pahemale poole.]

Susanne [wirutab ajakirja laua pääle,
tõuseb püsti ja läheb pahem. poole.]

Nell! Puh, kui wastik parfüm sellel

naesel on! Nüüd fotograferivad nad
aias. Ha, ha! Tommy! [Läheb keskele]

Tommy. Ja!

Susanne. Minge ja tooge oma kodax siia!

Tommy. Mis jaoks?

Susanne. Ma tahan aias fotograferida.

Tommy. Aga nii hilisel päälõunal ei
saa ju enam fotograferida.

Susanne. Ei saa, ütlete teie? [Läheb art-
meid pidi üles.]

Tommy. Ei, ei saa mitte!

Susanne. Oo! [Näitab terve selle stseeni
aegu elavat soovi Charley'le järele minna;
waheaja jarel, istub pahemat nätt lauast.]

Nii siis, Tommy, istuge ja katsuge minuga
juttu ajada.

Tommy. Kas ma pean teile ära seletama,
miks te praegu aias fotograferida ei saa?

Susanne. Kas teate, Tommy, te lähete järgest
igavamaks. Kust see tuleb?

Tommy. Sellert et ma teid nii hirmsasti
armastan. [Wäga kurwameelne.]

Susanne. Tommy, ma palusin teid mind
lõbustada, aga teie lähete tundelikuks.

Tommy. Ma pean aga oma tundmustest
vääkima.

Susanne. Siis palun tehke seda solo -
pidage üksikõnet. [Läheb platvormi
pääle.]

Tommy [tõuseb üles ja läheb kuni trepini,
mõeldalt.] Ma imestan, et te tehate
nii silmatorkavalt ennast üles pida
da. Te jookseksite kõige armsamini
wist Charley'le järele.

Susanne [pöörab tema poole.] Mis te
ütlete, Tommy?

Tommy. Seda võib pimegi näha. Ma imes
tan, et te ei häbene.

Susanne [tuleb trepist alla ja läheb pah
p. laua juurde]

Tommy [läheb platvormi pääle.]

Susanne. Tommy!

Horace [ilmub, tuleb trepist alla.]

Susanne [wõtab ajalehe laua päält,

läheb üle par. poole ja tagasi pahemale
poole vajalike katki käristades ja paberil-
liperaid pörandale puistades].

Tommy [läheb haavatult minema].

Horace [kiskuli tullis]. Kas mängite lume-
sadu, Susanne?

Susanne [pahem. poolt, pöörab ümber.]

Ma - ma ulin mõtetis.

Horace [lähenub talle ja võtab ta kätest
kinni]. Koh, Susanne?

Susanne [vaatab tema poole üles]. Koh?

Horace. Kuidas käsi käib?

Susanne. Väga hästi, tänan.

Horace. See mis elu on siis täieline täide-
mines.

Susanne. O ja, täieline.

Horace. Kas mäletate veel seda õhtut
minuval aastal, kus te wälja olite läi-
nud ja meist surmani hirmutasite?

Susanne. O ja! See oli väga lustiline,
kas oli? Kuid oli sel õhtul lobus. See
oli wimmare kord, kus ma naersin.

Horace. Kuidas?

Susanne. Ma usun - ma olen vanemas
lõinud - terve aasta olen ma vanemas
lõinud, ja kui vanemas mindakse, ei
kunta enam nii suurt mõnu teatavatest
asjadest. Aga mis te üieti tahsite ütelda
selle võtu kohta?

Horace. Ja, kas mäletate, et te mulle sel
korral ütlesite, te tahate waba olla,
selga panna, mis te soovite, minna kuhu
tahate, ilma ühegi kontrollita. Kas see
mõrk on nüüd täide lõinud?

Cecil [tuleb sisse pahem. p. tagast].

Susanne. Muidugi. [Ta lähel astmeid möö-
da üles]. Ma võin mina, kuhu tahan,
keegi ei tawista mind - - Aga ütlege mulle
õige, mis [tuleb teise astme peäle alla]
Charles' meie majaga Curzon Streetis on
teinud?

Horace. Ma usun, ta üüris ta wälja. Ta elab
omas manas puissmehukorteris Belgrowias.

Susanne. Ta üüris siis meie ilusa maja välja. Eks ole tõi, ta oli ometi väga ilus?

Horace [paremal pool tema istmest.] Sime-kena oli ta. Kus teie siis linnas elama arute?

Susanne. O, ma ei tea veel, ma pean ikka midagi otsima. [Soetab laua päale, mängib lehega.] Muidugi teada, midagi odavat.

Cecil [tuleb astmeid mööda alla ja par. poole, võtab ajalehe üles, mille Tommy tooli päale on jätnud]

Horace. Waene Susanne!

Susanne [kätkur] Ma ei tee sellist täepoolist väljagi.

Horace. Muidugi, te ütlesite inka et te kõike ära kannatada võiks, kui te ainult waba olexsite...

Susanne. See on õige! Endisel ajal, meie majas Curzon Streetis, ei võinud ma ialgi xelleigiga mõnusalt juttu ajada nagu näituseks praegu teiega. [Waatab tema poole üles.] Mitte teiegagi.

Horace. Tänan!

Susanne. Charley oleks kindlasti rohe tuppa tulnud nagu salapolitseiaagent ainult et waadata, mis ma teen ja siis - lõpp! Mina ei saa ialgi kolmekeri juttu ajada, kas teie võite seda?

Cecil [tuleb mõne sammuga lähemale.]

Susanne [näeb teda äkitselt.] Oh!

Cecil. Pardon Mrs Trevor.

Susanne [lahkumata.] Mis pärast?

Cecil. Ma arvasin, te ütlesite midagi.

Susanne. Ja, aga sir Horacile. Ma ütlesin praegu, et jutuajamine kolme inimese vahel waimata on.

Cecil. Ja see on tões. Sellepärast jätsin ma Trevori ja Mrs Tustali üksi aeda. Ma tundsin, et ma tee pääl ees olen

Susanne. Aa! Teil ei ole õnne!

Cecil [kehitateb õlariid ja lähub astmeid mööda ülesse pahemale poole, viskab ajalehe ühtme pääle ja seisab akna juures pah. näht keskpaias.]

Susanne. Ei, ärge teie minge, Horace. Ma

ei ütelnud seda mitte teie päha.

Horace [tema paremal käel.] Ma pean.

Ma lähen Isabeli juurde. Susanne, mul on midagi teile ütelda. Isabel ja mina oleme väga õnnelikud.

Susanne. Sa?

Horace. Me astume abielusse.

Susanne [tõuseb püsti.] Oo!

Horace. Päale teie ei tea seda veel keegi.

Susanne [lähed tema juurde, ulatab talle mõlemad käed.] Oo! Ma olen nii rõõmus. Isabel on armas ja on nii häa. Ma tean, te saate väga õnnelik olema.

Horace. Sa Isabel?

Susanne. Isabel ka. Sumal kaitsku teid, armas Horace. [Suudleb teda mõlema põse pääle] Sumal kaitsku teid mõlemaid. Säh sulle niind oletegi kard mind tõise näinud. [Pool naerdes, pool nuttes.]

Horace. Minu armas Susanne... ma...

Susanne. Ei, ärge ütelge mulle midagi enam, minge Isabeli juurde, minge!

Horace [läheb ära].

Cecil [paneb Horace'i t' t'ähle seni kui ta wäljas on, tuleb siis ette.]

Susanne [seisab pisarsilmil, naeratab Horace pool kui see läheb ja ütleb siis kurblikult.] Te astute abielusse. Isabel saab wäga õnnelik olema.

Cecil [tuleb astmeid mööda alla.] Aga Susanne, Susanne. Ärge minge ära.

Susanne. Ma ütlesin teile juba, et ma teiega enam r'õnelda ei taha.

Cecil. Mis? Iksa weel haawatud? Missugused arusaamata olewused teie naesed küll olete. [Mussix, orkester näitelawa taga mängib Musette laulu Puccini 'Boh'imest']

Susanne. Arusaamata? Et teie jutuajamine mulle ei meeldi? Kiipea kui keegi mees ühele noesterahwale mitte nii wäga ei meeldi et wiimane oma meistuse sääljuures kaotab leiab ta tema arusaamata.

Cecil. Ma tahaks teile alati meeldida, kuid see on raske. Ma ei suuda enesele

ette kijutada, et teie niusugune maesterahvas
olete, kes suhkrumagusaid kõnesid ja mage-
dat sentimentaliitati armastab. Ma usun,
see p see wiga oligi, mida waene Trevor tegi
Susanne. Palun jätke mu mehe nimi män-
gust wälja. Ma hakkaw uskuma, et teil
wähematgi aimu ei ole missugune maeste-
rahwas minna olen.

Cecil [waatab ettewaatlikult ringi, najatab
siis tema poole, oma pahema kõewarre te-
ma tooli leeni ümber pannes.] Teie armas-
tate siis Troubadourisid ja tundmusi jne. jne.
jne. Na, siis tean minna kohta Sitsilias, kau-
geleemal muust maailmast, penikvorna-
sügawa tsitrunimetsaga, selge, sinise mere
kaldal, seal saate te kumpasitel istuma
ja Sitsilia laulusid kuulatama, ja mina
jutustan teile oma armastusest... imelugu-
sid.

Susanne. Te unustate, et ma weel mitte wa-
ba ei ole. Ei-minu abielu ei ole weel täie-
likult lahutatud.

Cecil. Kuid see ainult ajanüsimus on, siis
võin ma oodata. Peate te mulle ainult
lubama, et ma oma tasu kätte saan.

Susanne. Isegi kui ma wabaks saan -
[C. tõuseb püsti.] ei usu ma, et ma kunagi
jälle abielusse astun.

Cecil [tuleb parem. poole keskele.] Aga
mul ei tuleks meeldegi teile kuidagi tee
pääle ees olla, kui teil selleks hää wõima-
lus leidub

Susanne. Hää wõimalus? Missugune?

Cecil. Noh, mehele minna!

Susanne. Wõimalus jälle mehele minna?
[Waatab temale otsa.] Siis ei taha teie
mind mitte kosida?

Cecil. Mis jaoks siis?

Susanne. O - kuidas te julgete! Missu-
guse õigusega?

Cecil. Missuguse õigusega? [Läheb par.
poole, kumardab tema üle.] Mu armas
laps, te pole ometi ära unustanud, kui -

das meie tutvus algas - sel ööl Piccadillys?

Charles [tuleb aiast sisse, keskele, kodak
käes, Cecil võtab Susanne käel, viimane tõm-
kab ta tagasi, C. naerab.]

Cecil. Tulge, oleme jälle sõbrad, teie olete
rumal väikene proua, aga te olete üks ar-
mas kallike.

Susanne [instinktiivliselt appi hüüdes.]

Charles!

Charles. Ja! [Wäikene waheag, siis üsna
ükskõikse häällega.] Kas ma võin sulle
kuudagi abiks olla?

Susanne [läheb Cecilist mööda Charles'i
juurde, karjatades.] Ja, seda sa võid!

Charles [saab jalamaid olukorrast aru.]

Üks silmapilk, palun! [Waheag; ta tuleb
alla, istub theilauda ja teeb nagu vleks
tal oma kodakiga waga tegemist.] Sured
Cecil, ma usun, teie too pärast on hotelli-
direktoril mingiruguseid segadusi juh-
tunud. Teie uskusite, kui ma ei eksi, et

ma ära lähen ja et te siis minu äraoleku-
ga rehkendada võite, aga nagu näete,
ma olen veel siin. Ma jään seni Mrs
Trevorile seltsiks ja vahest on hää, kui
te seda asja ise korraldate.

Cecil [vaheseg, ta võtab paberossi välja.] O,
sellega ei ole ruttu, täna, ma saan kind-
lasti, mis ma tahan.

Charles. Ma arvan, te peaksite siiski pa-
rem minema. Teil jääks selle läbi
mõnigi pahandus tulemata.

Cecil [pöörab ümber.] Mis te arvate?

Charles. Kui silmapilgu kätte jõuab -
kus te oma arvet peate maksma.

Cecil. Ma mäistan. [Vaatab Charlesile
ühe silmapilgu otsa, siis paneb rahu-
likult paberossi põlema, Charles rapu-
tab ühe võtmise apparati kaks korda,
teise korra aeg astub Cecil keskele,
vahib üks silmapilgu Susanne poole,
võtab veel ühe korra kodaki raputa-
mise enesele märgiks ja läheb ära,

muusis wainib.]

Susanne. Charley, kuidas pean ma üt-
lenna -

Charles [teib nagu ei kuulaks, pöörab tema
peale selja]. Tagana puüss, see Harry Cecil,
kas oli? - Kas sa ei leia? Minul kangesti
sümpatilis.

Susanne. Täesti

Charles. Ahidugi. Miks ei peaks ta mulle
mitte sümpatilis olema?

Susanne. Ära ole tagasihoidlik sinia
tundmusega. Aga just praegu kui sa
sisse tulid, oli ta - tegi ta -

Charles. Mis?

Susanne. Mulle armuawaldusel.

Charles. O, kui kahju, kui ma seda oleks
teadnud, poleks ma teid seganud.

Susanne [tuleb natuke lähemale], mis
olen rõõmus, et sa meid segasid, ta ajas
mulle praegu hirmu pääle.

Charles [hõuseb prusti]. Mis kardan, sa
saad veel palju hirmu tunda, kui sa

igakuud kui keegi mees sind kosida tahab -
Susanne. Ja - ta ei taha sugugi mind kosi-
 da. [Lähub kuskile].

Charles. Kust sa seda tead?

Susanne. Ta ütles seda mulle praegu, väga selgesti.

Charles [teeb temast nägemata ühe liigutuse].
 Aa, kas tõesti?

Susanne [pöörab end tema poole]. On see kõik, mis sa ütled?

Charles. Mu armas laps, mis ma selle kohta siis pean ütlima?

Susanne. Ma arvasin, et sa pahasest saad -

Charles [läheneb]. See alles minu poolt ülekohus. Viimati ei lähese mulle ju midagi korda. [Ta lähub astmeid mööda üles ja tahab ära minna].

Susanne. Sa oled ennest iseäralikult muutunud. [Kui Ch. minerkut teeb]. Charley!

Charles [jääb seisma]. Ja!

Susanne. Ma tahaks sulle midagi ütelda.
 [Istub pah. poole.] Ma usun mõnikord et
 ma - ennemalt õige halvasti ennart üles
 pidasin.

Charles [teise astme pääl.] Oo!

Susanne. Ma arvan, ma olin mõtlemata
 ja kui ma sulle muret ja pahameelt olen
 teinud siis on mul sellest kahju. -

Charles [teib liigutuse, nagu tahaks ta teda
 kaenlasse võtta, siis võtab enese kooku
 ja ütleb pääliskaudselt.] Mu armas laps,

ära sellepärast muretse. [Tuleb astmeid
 pidi alla tema juurde.] Ma sain paha
 päevi tunda, seda küll! [Läheb pehmeks.]

Susanne, sa olid mul kord väga armas.

Susanne. Ah!

Charles [läheb par. poole.] Kuid ma sain
 sellest rütem jagu, kui alguses võimali -
 kuss pidasin, ja praegu olen ma õnne -
 lik nagu kuningas.

Susanne. Tõesti?

Charles [tuleb tema juurde keskele.] Sa

sulle olen ma tänulik. Täepoolest, Susanne, sinule pean ma oma eluõnne eest tänulik olema.

Susanne. Mille? - Kuidas nii?

Charles. Selle eest et sa mulle nii häva õpetuse andsid. Ma kinnitan sulle, kui ma uuesti abielusse heidan -
[waatab kella] Suur Lunal, kolm -
veerand kuus. Ma pean minema.

[Läheb välja platvormile] Lunalaga jälle nägemiseni peatselt - Lunalaga!

[Läheb ära, jääb silmapilguks seisma ja waatab õrna pilguga tagasi.]

Susanne [tõuseb püsti, seisab silmapilgu kohmetult.] Kuu-ta uuesti abielusse heidab -

[Pöörab äkitselt astmete poole, hüüab]

Charley! [Jääb seisma, tõstab käewarred üles, liigutusega nagu tahaks ta ütelda "lõpuks, mis wain ma sinna parata?"

Siiis kordab ta wäga õrnalt oma ette.] Sa olid mulle kord wäga armas. Sa olid mulle kord - [hakkab nutma ja katab kätega

näo kinni, najatab balustrade vastu keskel
par. kätt.]

Mimsing [artub üles.] Täewa pärast, armuline
proua! Mis on juhtunud? Mis pärast teie
nutate?

Susanne. Ma ei nuta mitte, Mimsing. [Pöö-
rab tema poole ja pühib silmi.] Kuudas te
ikka kohe liialdate.

Mimsing. O armuline proua -

Susanne. Ma ei salga sugugi, et ma
wähe wäsinud ja närwiline olen. [Istub
astmete pääle]. Ma palun teid - niisugus -
tes oludes. Kas te teate, kes selles wööraste -
majas elab?

Mimsing. See on siis tēsi - et mr Trevor.?

Susanne. Ja, ma elan sellesarnas wöo -
rastemajas kus mu meesgi. See on kena
suisuserd minu jaoks eks ole tēsi?

Mimsing [parem. pool temast] Aga ta
pole ju enam teie mees.

Susanne [äritult, pahandatult, tēuseb

il. p. 7. Nii on õige, Mimsing, niid süüdis -

tage mind veel viimati selles, et ma
 ühes võõrastemajas elan mehega, kes
 mitte mu abikaas ei ole. Ainult eda-
 si - hävitage mu häa nimi ära, pa-
 lun. See on niikui nii ainus asi, mis mul-
 le on jäänud.

Mimsing. O, armuline proua! Kuu te
 sõandate mulle ette heita -

Susanne. Ma ei heida teile midagi ette.
 [Läheb tema juurde.] Ma ütlen, teie olete
 narkene, aga ma ei heida seda teile et-
 te. See on teile külge sündinud, te ei wõi
 sinna midagi parata.

Mimsing. O, armuline proua, te teate kui
 wäga ma teid hoian.

Susanne. Heiate! Kuu te mind tõesti
 hoiansite, siis oleksite mulle tänna sel
 hirmsal päälelõunal abiks olnud. Aga
 ei! Teie wütsite woodis aega oma sapsi-
 waluga.

Mimsing. Waene, armas Susanne! [Silitab
 armsusega ta näht.] Te olete piinlikka

tundisid üle elanud, läheme emeti henn-
me siit ära.

Susanne. Et lady Charlotte viimati veel
uskuma hakkab, nagu oleks tema mind
siit ära ajanud? Ei, tänan. Mina ei liigu
siit paigast.

Mimsing. Tahest lähed mr Grever ära.

Susanne. Seda juba ammuigi mitte, te-
ma tahab siia jääda, et mind piinata.

Mimsing. Ärge sellest hoolige, armas ar-
muline proua, ma vaatan, mis ma teha
võin.

Susanne. Teie väene rumal vana Mims-
sing, mis võite teie siis teha?

Mimsing. Ma teeks Sumal teab mis, et teid
ainult mitte nii õnnetu näha. [Kutab]

Susanne. Õnnetu? Ma pole ju sugugi õn-
netu, ma olen võõrus, hirmus võõrus.

Küüd kuulge, Mimsing

Mimsing [vigab]

Susanne. Ma panen oma ilusama klei-
di selga, selle sügavalt väljalõigatud, ja

me läheme lustilikult lõunat sööma.

Mimsing [sigab jälle]

Susanne. Ah, taeva pärast, Mimsing, ärge seiske säääl nii sigades nagu kass märja jalgadega. Väiks arvata, nagu ei raatsiks te mulle ühtgi enne-likku tundi lubada.

Mimsing [rügawalt haawatud.] O, armuline proua -

Susanne. Säh sulle - ma ei tahtnud teile sugugi harget teha, Mimsing - kaisuta-ge mind, armsam. [Sundleb teda.] Ärge nutke, Mimsing, naerge, - naerge nagu mina- gi - naerge - Mimsing, naerge. [Läheb astmeid mööda ära, hüsteriliselt naerdes ja nuttes.]

Mimsing [läheb tooli taha theelana juures.]

Ah jumal, ah jumal!

Datchet, [tuleb aiast sisse, hüüdes.]

Portjee, portjee!

Ukseherdja [tuleb oma leushest wälja.]

Pa, armuline härra!

Datchet. Kas mu auto siin on?

Unsehoidja [pahem. poolt.] Ja, armuline härra!

Datchet [tulib trepist alla.] Siis ütlege mr. Kestonile, et ma teda ootan.

Unsehoidja Ja, armuline härra! [Ära]

Mimsing [kuivatab oma silmi.] Kaste wälja sõidate lord Datchet, nii hilja?

Datchet. Ja, miss Mimsing, mr. Keston ja mina tulime siia sellepärast, et arwasime, et mrs Trevor meie seltsist natuke luugu peab. Kuid näib, et me eksinud oleme ja sellepärast tahame oma wana sõbra Tom Leaventure seltsis Hoberley's siia.

[Läheb pahem. poole.] Waene, wäikene Tommy Keston on päris õnnetu selle üle.

Mimsing [tulib parem. p. keskele.] O, lord Datchet, te saate meil nii wäga puuduma süügilauas.

Datchet [tulib keskele.] Ma ei usu miss Mimsing, ma ei usu, ma kuulsin, et mind igawaks peetakse.

Mimsing. O, lord Datchet just wastuuxsa,
teid peetakse hirmus naljakaks.

Datchet. So!

Tommy [tuleb Datcheti auto-mantliga.]
Siin on teie mantel, Datchy!

Datchet. Säär te oletegi, Tommy.

Tommy. Auto on ukse ees

Datchet. Hää küll, siis läheme. Kii siis
aidake mulle mantel selga?

Tommy. Seda pole ma enne veel näinud

Datchet. Mida siis?

Tommy. Üks daame, üks Inglise daame
on näbene sugugi awalikult oma hu-
witust näidata mehele, mehele, kes ta
abikaas oli. See on skandal. Ma olen
äraneetud tüüsi ja pean mässama.
Ma juhii autot ise. Mul on tüüsi nagu
wana sarwiscul enesel.

Datchet. Aga mina ei taha, et wana-
sarwiscul ise mu autot juhii. Ma tahan
usaldatavamot juhti.

Tommy. C. rge kartne, Datchy.

Datchet. Nii siis minge ja tooge oma palit-
tu.

Tommy [ära] Hää küll, hää küll.

Mimsing. Ma usun, me saame täna õhtu
vihma Lord Datchet.

Datchet. So, kas arvate, miss Mimsing?

[Hinnab Tommyle tagastjäksi]. Kutake,
Tommy, tuba nr. 138 - ma ootan teid autos.

[Annab uneschaidjale jootraha]

Charles [tuleb, tema taga Maron, kes
ta kiivarat ja mantlit kannab. Tuleb
keskele.] Maron, andke mrs Tustalile
task vankrisse ja süitke temaga waksali,
et kraami äraandmise juures temale
abiks olla.

Maron. Ja, armuline härra. Aga on juba
wiimne aeg, armuline härra Wiimane
rong Londoni läheb kell 6.30.

Charles. Hää küll, mrs Tustal tuleb
kohe alla.

Maron [läheb ära.]

Charles. Kas näe, Datchet!

Datchet. Hääd ööd, Charley, seks juhtu-
miseks, kui teid enam ei peaks nägema.
Ma süün Hoberley's. [Läheb ära]

Charles [läheb temale järgi kuni sisse-
käiguni ja hüüab talle järele.] Hääd
ööd! [Kaks pakikandjat tulevad, üks
kannab suurt riidest mantli-tasku,
teine reisitasku, nad lähewad üle näi-
telawa.]

Charles. Mis, miss Mimsing! Kuidas teie
käsi käib?

Mimsing. O, mr^s Trevor, ma ootasin teid.
Ma pean tungiwalt teiega rääkima.

Charles. Wäga meelitaw, miss Mimsing!

Mimsing [häbelikult]. See ei puutu mit-
te minusse, waid Susannesse.

Charles. So?

Mimsing. Mr^s Trevor, kas te siis ei näe,
kui piinlik see teie proovale on teiega
siin kokku puutuda, kõige selle järel,
mis juhtunud.

Charles. Kas Susanne ütles teile, et mi-

mu siinolek temale vastumeelt on.

Mimsing. Ja, te olite parajasti ära läinud ja ta oli pisarsilmil.

Charles [õrnusega hääles.] Pisarsilmil? ?

Mimsing. Armsam, kallim mr Trevor, kas te ei võiks kuhu ära reisida. Susanne on nii närviline ja rõhutud.

Charles. Aga mu armas miss Mimsing, kuidas võin ma siis täna õhtu ära reisida. See näeks ju väga isearalik wälj.

Nellie [tuleb reisiülikonnas]

Mason [tuleb laua taha ja paneb mantli käest]

Nellie [platvormi pääl.] Ah, saäl te oletegi, Charley!

Mimsing [waatab ümber.]

Nellie. Kas mu reisitask on wankris?

[Tuleb alla] See oleks täiesti armas teie poolt, kui te mind linna saadaksite, Charley.

Ma reisin väga vastumeelt üksinda.

[Ta läheb puldi juurde paremat kätt ja maksab oma arwe.]

Mimsing [Charlesi kõrval seistes.] Mr Trevor, mr Trevor, sääl olexogi põhjus, miks te ei lähe?

Charles. Miks ma ei lähe? Kuhu siis?

Mimsing. Sinna ühes Mrs Tustalega. Suisanne saaks selle üle nii rõõmustama.

Charles. Te usute, see rõõmustaks Susannet kui ta kuulda saaks, et ma Londoni olen sõitnud ühes - Sumala cest, ma usun teil on õigus! Ma teen seda - Kellie!

[Läheb ta juurde.]

Kellie [pöörab ümber.] Mis on?

Charles. Ma mõtlesin ümber. Ma saadan teid siiski Londoni.

Kellie. O, Charley, kui armas teist. - Aga teie asjad?

Charles. Mason tuob nad homme mulle järele. Astuge nüüd ruttu vannrisse, meil ei ole enam aega.

Mimsing [lähub platvormi pääle, waatab pah. poole ja tuleb siis jälle alla taguri]

Charles. Mason, minu mantel ja kübar!

Mason [tuleb arjadega, aitab teda mant-
lisse.]

Charles [kiirutab ruttu ühe telegrammi,
tasa Masonile.] Andke kohe see telegramm
üles ja telegrafeeri mulle kõik, mis Mrs
Frevor teeb. Mõistate?

Mason [läheb ära.]

Charles [läheb miss Kimringi juurde.]

Arge unustage, miss Kimring, Susannele
ütelda, et te minuga kõneldite ja et ma
Mrs Fustali seltsis ära olen sõitnud.

Kimring. Muidugi ütlen ma talle seda,
Mr Frevor. Oh, kui häa te olete.

Charles. Hää! [Võtab ta kätte.] Miss Kim-
sing, ma usun, te olete Susannele ja mul-
le täna niisugust hääd teinud, mille
eest ma igaves^{teile} tänulik olen. Miss Kim-
sing, ma jumaldan teid, ma võiks teid
suudelda - ma võiks? ma pean teid
suudlema! [Suudleb teda.] Jumalaga!

[Poorseb ära.]

Kimring. Oh, Mr Frevor. [Läheb tema järel]

Kuni väljanäiguni ja lehvitat tassuräti-
kut.]

Susanne [artub üles platvormil, keskel, tore õhtuülinõud seljas.] Mis teie siis saäl teete, Mimsing - te töötate just kui sõja-telegraf!

Mimsing. O, armuline proua, mul on midagi hääd teie jaoks - mr. Trevor on ära reisinud.

Susanne. Ära reisinud? Ta on ära! [Laseb lülle, mis ta käes hoiab, maha kukkuda.]

Mimsing. Ja, ta on tõepoolest ära reisinud. Mrs. Gustaf pidi Londoni sõitma ja tahtis et mr. Trevor teda saadaks; esialgu ei tahtnud ta milgil tingimisel, aga mina ütlesin talle et teie seda soovite et ta ära läheks, ja see naine teda nii väimustawat, et ta kohe päale istus ja ära sõitis.

Susanne. Mis? Ta on selle naarega Londoni sõitnud?!

Mimsing. Ja - a, armsam!

Susanne. Ja teie ütlete, et mina seda soovin?

Mimsing. Ja, kas te ei ole rõõmus?

Susanne. Oh teie! [Läheb viharelt laua juurde, seisab seljaga publikumi poole, otrib sõiduplaani ja viskab kõik ajalehed üksteise järel miss Mimsingi pääle] Mis tal läheb järgmine rong Londoni? Kus on sõiduplaan?

Mimsing [lendawate lehtede eest rüüwale põigates.] Järgmine rong! Enne hommikut mitte üks. Viimane rong läks kell pool seitse ja see oli praegu. Oh armsam armuline proua, mis teil niid on? Mis teil on?

Susanne [on sõiduplaani kõige alt leidnud, läheb vihaga kuni kerksele, lühtseb rüüw.] Mis mul on? Mis mul on? Wi-hane olen - meelitu vihane - ma väiks teid ära tappa.

Mimsing [taganeb]

Susanne. Ära tappa oleks veel kõige

See vähem.

Mimsing. Aga te ütlesite mulle ometi -

Susanne. Mis ma ütlesin teile? [Sa
niskab Mimsingile sõiduplaani
vastu pöörd, kuid see trehvab Tom -
my't kes parajasti automantlis ja
mütsis sisse astub.]

Tommy. Täna. Tere õhtust. Elage
hästi.

Susanne. Kuhu teie lähete?

Tommy. Ma sõidan välja, Datchij
autoga.

Susanne. Lord Datcheti autoga,
kus see on?

Tommy. Unse ees. Ta satub mind, ma
viin talle ka prillid.

Susanne. Siin - tõmmake oma mantel
seljast, Tommy.

Tommy. Aga Susanne -

Susanne. Tõmmake oma mantel
seljast, ütlen ma! [Sa kirub mantli.]

197.

käest ja tõmbab omale selga, kuna Tommy ja miss Mimsing protesteerivad.]

Mimsing. Oh, Susanne, te rikute oma ilusa kleidi ära!

Susanne. Ärge rääkige minuga!

Mimsing. Susanne, Susanne - andke mantel, sias, sel härral on teda tarvis.

Susanne [mantel seljas ja kirub Tommyl pillid käest, paneb nad ette, võtab mütsi tema pääst ja paneb omale päha, siis pöörab ta publikumile selja ja pistab kleidi üles mantli all. Miss Mimsing protesteerib hämmitsedes edasi kuni ta valmis on.]

Mimsing. Tumala pärast, Susanne, mis te teete, kuhu te lähete?

Susanne [seab oma kuuks] Kuhu ma lähen? Ma sõidan Londoni, oma mehele järgi, lord Datcheti autoga.

[Ta jookseb minema, protesteeriv Tommy tema kannul.]

(Eesriie)

Kolmas vaatus.

(Charles Trevori korter. Väga tore tuba). Aken vasel tagaseinas, eesriided ette tõmmatud. Uks [sissenkäigu] taga par. kätt, uks söögituppa ees par. kätt, uste vahel avaus talveaeda. Selle avause ees paksud eesriided, mõlemale poole laiaki tõmmatud. Uks pah. kätt taga pool, mis magamistuppa viib, pah. kätt eespool kamin, milles tuli põleb. Kamina ees, publikumini poole pöördud kanapee, selle kõrval laud ja pehme leentool. Selle ees väike jalapadi. Pah. kätt talveaia ja kuskpaiga vahel kahe inime jaoks kaetud laud, kanapee ja leentool. Aina ees kirjutuselaud.)

Putnam [leentoolis söögilaua ees istub pr. Putnam, wanapoolse teenija, ja magab. Väljas helistatakse, pr. Putnam ärnak pooleldi üles ja pilgutab silmi. Teise korra helistamise juures pühkib oma nägu põllega ja seab oma juukseid]. Mimi meelest oli, nagu oleks helistatud. Nägin vist und. [Kell heliseb nüüd

wahitpidamata seni kui Putnam usse lahti teeb].

Ei, koepoolest helistatakse. [Läheb tagapooli ja awab].

Mr. Budd [lihtne, ileni mustas riides mees astub sisse].

Putnam. Te otsite wist härra Trevori?

Budd. Oksima pole wist küll mitte õige sõna. Ma tean et härra Trevori kodus ei ole. Veel mitte. [Ta waatab lauda, hõõrub näsa]. Aga ta tuleb. Kas teie temaga ühes õhtust sööte, proua — proua —

Putnam. Putnam on mu nimi. Mis teie mõtlete.

Kuidas peaks mina? Ma olen ju ainult teenija.

Budd [laskuramatusse tähendusi tehes]. Proua Putnam, teenija. [Kõneleb edasi]. So, wõi teie olite siis teenija? See on ju väga häa.

Putnam. Mis te siis vieti tahate?

Budd. See on minu saladus! Ma ütlen teile aga kõhe.

Putnam. Saladus — o kui hirmus! Mu häa armuline härra ei ole smeti —

Budd. Ta ei ole veel, aga ta saab...

Putnam. Mis saab ta?

Budd [näitab lara päält kavalalt naeratades]. Mis päält selle wain juba mõelda.

Putnam [habelikult]. Aga mu härra. Pööleji, mis lähel

see teile korda.

Budd. See läheb mulle väga palju korda. Mina olen
nimelt prokuratuuriga poolt siin.

Putnam. Mis teie olete? Prokuröör? Oh kui kole!

Budd. Ei, seda just mitte. Aga ma olen tema käsul
siin. Ma seisain siin nõukluse luwide pärast.

Putnam. Oh kui kole!

Budd [annab talle raha]. Sähke, siin on viis shillingi,
ja nüüd kuulge, mis ma teile ütlen. Teie härra laskis
ennast kolme kuu eest lahutada, aga asi pole veel
seaduslikuks tunnustatud. Ja muidugi mõista nõu-
avad üigi käsud, et seesugust protsessi mitte ker-
gemelisel ei segata.

Putnam. Ma ei mõista teid.

Budd. Meile anti telegrafi teel teada, et härra Trevor
täna õhtu siia - mõelge, õhtu hilja - kedagi daame
vatab. Koh siis: on see nüüd üks võõras daame, siis
on mr. Trevor, Jumal hoidku teda küll selle eest, abi-
eluriskuja, sest ta pole veel oma naasest lahutatud,
mõi on see daame - seda tuleb ju ka mõniscord ette -
tema proovia - ja siis on lahutus igaveseks ajaks väi-
matuseks tehtud. Kas aru saate?

Putnam. Ei!

Budd. Koh, mu Jumal, Inglise seaduse järel ei tohi mees ja naine selle aja sees, mis kohtute ja lahutuse mahel, kokkupuntuda - muudu ei maksa lahutus!

Kas saate aru?

Putnam. Oh kui hirmus!

Budd [annab talle jälle raha]. Küünd pange aga hästi tähele. Kas te võisid siia jääte?

Putnam. Muudugi. Aga väljaks küügi kõrval oma tupp.

Budd. Kas te võite seda daamit näha, kes tuleb?

Putnam. Ei. Härra Trevor saadab mind ära ja avab ise ukse.

Budd. Kas te tunnesite proua Trevori ära, s. t. endist pr. Trevori, teiste hulgas?

Putnam. Muudugi, kui ma teda näen.

Budd. Kii siis peate te teda nägema. Te peate ennast siia kuhugi ära peitma.

Putnam. Aga kuhu?

Budd. Mis tuba see on?

Putnam. See on söögituba.

Budd. Ja see sääl?

Putnam. Oo, mu härra, see on magamisetuba.

Budd. Ja siin? [Väitab talveaia poole].

Putnam. Talveaed.

Budd. Wäga häa. Te peate siis talveaeda ennast ära peitma. Ja siis peate te mulle homme hommiku wõtte jütustama, mis siin on juhtunud. Wõimalikult kõiki de peenistega. Me armastame seesingustes esjades ige pisemat kui peensust teada saada. Mis jaks siis kinnised ukseid on!

Putnam. Mis?

Budd. No midugi. Kohtulikud asjad hantuse juures. Ja ärge unustage, terve lugu on saladus. . . riigisaladus.

Putnam. Jumal, kui kole.

Budd. Kii siis nüüd Jumalaga! [Tahab ära minna].

Wandake õige järle, kas õhk on puhas.

Putnam [awab ukse ja waatab järle]. Ja!

Budd. Kii siis hädad ööd ja Jumalaga. Huidke oma ilusad silmad lahti. [Lähleb ära].

Putnam [talle järgi wadates]. Ilusad silmad — see on ometi peenikene härra. [Kaeratab öndsalt, lähleb siis kirjutuselana juurde ja wõtab kinnise telegrammi kätte]. Mis kinnised saladused need küll on. See telegramm tuli ennist, kes teab, mis sääl sees sisab. [Ta huiab tele-

grammi vastu walgust ja katsub sisse piiluda.
Kuuluse wõtit unse sees keerutawat, ta paneb telegram-
mi ruttu kaqesi, jookseb kanina juurde ja teeb tulega
tegemist].

Charles [kuleb sisse, wõtab mantli ja kübara ära].

Tere õhtust, proua Putnam.

Putnam [minisai tehes]. Tere õhtust, armuline härra.

Charles. Käis siin keegi?

Putnam. Ei mitte keegi.

Charles. Kas minna järel küsiti täna õhtu?

Putnam. Ei, armuline härra.

Charles [läheb ettekotta, riputab kübara ja kuu wärna].

Putnam [läheb kirjutuselaua juurde]

Charles [hüüab eeskojast]. Kas kirjased ei ole?

Putnam. Ainult see telegramm.

Charles [astub jälle sisse ja wõtab telegrammi]. Kas õhtus-
 söök, mida ma tellisin, on toodud?

Putnam. Ja, armuline härra. Ma katsin siia.

Charles [läheb söögilaua juurde]. See näeb ju päris kena
 wälja. Ma ei tarwita teid täna õhtu enam. [Läheb
 tule juurde]. Dooge mulle hommre hommikse sine kell 8.

Kui ma ühe korra helistan, siis üks tass, helistan
 ma kaks korda, siis kaks tassi.

Putnam [häbelikult]. Ja niidugi, armuline härra.

Charles. Ja niid wõite te minna.

Putnam. Teil pole midagi enam waja, armuline härra.

Charles [seisab tule juures ja paneb ühe kolu puud pääle].

Mitte midagi, tänan.

Putnam. O, küll täna on hirmus ilm wäljas. Jumal hoidku kõiki, kes täna mere pääl ja maantel wiibivad.

Kas kuulete, kuidas term huluk?

Charles. Ja, ja, ma kuulen, aga tül wõite minna.

Putnam [läheb ukse juurde, awab selle, ritleb läwe päält „hääd ööd“ ja kui ta näeb, et Charles ikka veel seljaga tema poole seisab, lipsab ta tähelepanemata talweaeda, lasel esriide ette kangeda ja lööb ukse oma kõrwal kinni].

Charles. Hääd ööd. [Talwe telegrammi]. Telegramm adwornadile saadatud. Teataw daame lord Datcheti autoga kell 7, wiis minutit ära sõitnud. Mason. [Rebib telegrammi puruses ja wiskab tulde]. See on siis korras. [Läheb söögi-laua juurde ja waatab seda]. Kui sellest ainult saab. Tee Hoberleyist Londoni on pike ja halb, waene laps on kindlasti lõimast saadik söömata. Kell 7 on ta ära sõitnud. Ta peaks ometi ammu juba siin olma. Ega neile ometi mõni äpardus autoga pole juhtunud. Täna

äpardus! Ja terve mu plaan langeb kokku, ja mis
 tuleb, mis muist mõlemist siis saab. [Wäljas kuulistatakse
 valjult]. Oa! [Helistatakse uuesti]. Ja, ja, ja, ja!

[Helistatakse edasi; ta paneb ümber paberossi tuhatusi
 päale ja avab uuse]

Susanne [astub sisse]

Charles. Susanne!

Susanne [läbi ja läbi märg, näed kasnutas tüdruki
 undruid kõrgesse. Ta rassa siidisukad ja ringad
 on üleni mudased. Ta astub energiliselt ja ägedalt
 sisse, nagu kardaks ta, et teda kinni peetaks. Ta tuleb
 kinni ette ja wahib taas kõigile poole ringi.]

Charles [tuleb tema järele].

Susanne. Ma kardan, ma olen üht tēti-a-tēti seganud.

Charles. Tēti-a-tēti?

Susanne. Ja ma muulsin sind rääkivat, kui uuse es
 seisin.

Charles [läheb sissekäigu juurde, et ust kinni panna].

Susanne [vaatab söögitoa uuse päale pah. nätt. Ta tahab
 teda parajasti lahti teha, kui Charles tagasi tuleb].

Charles. Kas tahad söögituuba minna?

Susanne [häbelis]. O, see on siis ikka veel söögituuba?

[... uuse].

Charles [salaja naeratades]. Ja, see on veel süngituba.

Susanne [pistab nõi tuppa, keerab elektrilambi põlema.

Waatab sisse, näib, et kedagi teas pole, kustutab tule jälle ära, tuleb ette. Anki kumardab ta, waatab kanapee alla par. kätt, siis kanapee alla pah. kätt. Charles waatab päält.]

Charles. Kas sul midagi mahakukkus?

Susanne. Ma - ei - ma - ma ainult -

Charles [tõstab leppikihi päält ühe juuksesööla üles]. Kas sina wast selle ära oled kaotanud? [Annab talle nõela.]

Susanne. Üks juuksesõel? [Terme ta umbisaldus äraab uuesti]. Selle peab keegi naesterahvas kaotanud olema.

Charles. Arvatavasti. Mina ise ei tarwita seesuguseid.

Susanne [lasib jälkusega nõela kukkuda]. Oo!

[Äkilise mõttega] On see säääl see magamisetuba?

[Awab ukse].

Charles. Ja.

Susanne [waatab sisse, keerab tule põlema]. Hea! [Häbelis]

Wäga ilus! [Keerab tule ära ja paneb ukse sinni].

Charles [tema poole minnes]. Me kaotaksime vähem aega, kui ma sulle kohe terve korteri näitaks. [Läheb ukse juurde pah. p. ja awab selle.] Siin on korridor, kõnn on teises otsas.

Wäike, aga nagu ma arvan, häa. Plit on uus.

[Susanne pilis kangile söögilaua pääle, ta lähes näkku ja võtab salvrätiku sünnide päält ära].

Susanne [oma ette]. Kake jaoks! Piutumata! Siis ei ole ta veel tulnud! [Ta lähes küsele poole ja võtab energiliselt istet leentolisees par. kätt]. Kake häa!

Charles. Kas sa ei tahaks teda maadata?

Susanne. Keda siis?

Charles. Pliti?

Susanne. Ei, täna.

Charles [pauk ussed kinni, tuleb ette poole]. Korteri üür vastas on 300 naela. Odavamalt ma teda kuidagi viisi ära anda ei saa.

Susanne. Millest sa siis kõneled?

Charles. Ma arvasin juba, et sul nõm on seda korterit üürida.

Susanne. Mina? Mis pärast?

Charles. Sa vaatadid rummisid nii suure hoolega.

Susanne. Mina - ma - nas tead, mis pärast ma võeti siia tuliv --

Charles [nainuselt]. Ei, aga küllap ma seda juba teada saan. Ja pääsi on, et sa siin siled.

Susanne. Ja see rõõmustab sind?

Charles. Muidugi rõõmustab see mind.

Susanne. Aga väene lord Datchet ei ole selle üle küll mitte rõõmus, ta tõi mind oma autoga Londoni, wõi õigem muna tõi teda.

Charles. Ma ei teadnudgi, et sa sõita oskad.

Susanne. Ma ei oska ka mitte sõita. Inna kiirumars ja kiirumars läks sõit ja lord Datchet läks inna kohwatunna ja kohwatunna. Ja kui Hampstead Heath'i jõudsin näis üks paar ja me ei saanud enam paigast, see hirmus riist ei tahtnud misgi hirmu eest enam edasi liikuda: Mis sinna parata? Me jätsime selle kasti sinna paika ja läksime teie. Wihma sajab nagu warrust, nagu sa tead. Ja ühtgi wargert ei olnud kaugel ega lähedal näha. Väene wana härra läks oma korterisse Doverstreeti ja mina mõtlesin, et uneti kuskilt telefoneerima peaksin, et teada saada, kas ta hästi on koju jõudnud. Näata, selleparast olen ma siin.

Charles. Väene wana härra, sa pead kohe telefoneerima. Kuidas on ta number?

Susanne. 6053.

Charles. Tänan. [Sähel telefoni juurde ja helistab].

Susanne [vaatab oma märgi jälgi ja värisel viilma pärast].

Charles. 6053, ja ma palun. - Kinni? Palun kutsuge mind, kui see number vabaks saab, [Tuleb ette].

Kas sa ei tahaks oma mantlit seljast ära võtta.

Susanne. Täna. [Ta lasseb oma undruvad alla ja teeb mantli lahti, siis võtab ta mütsi pääst, Ch. võtab kõie tema käest vastu liialdatud tõi dusega.

S. lähel peegli juurde ja seab oma juukseid].

Charles [teda vaadeldes]. Sa oled vist naunis äkitselt mõtte pääle tulnud Londoni sõita.

Susanne. Ja, mul tuli just meelde. Auto seisib rasees, ma ei teadnud, mis teha, ja siis mõtlesin ma sõidame Londoni, õõ on ju suurepäraline.

Charles. Wihma watas nagu aavarrest.

Susanne. Ei, ei walanud veel. Hakkas alles wast tibama. [Telefon heliseb. S. heidab ta pääle paluma pilgu, kas ta telefoni võib karmitada. Ta nikitab, S. lähel telefoni juurde, tema lähel ettepohta ta arju wama otsa riputama.]

Susanne [telefoni juures], 6053, ja? Hello!

Charles [vaatab uudishimukalt läbi lahtise ukse, tema

näeb seda ja pöörab end ära. Ch. läheb tagasi etteotsa mantlit üles riputama.]

Susanne. Kas lord Datchet sääl on? Weel mitte kodus, v, v, v! — Te küsisite klubist järgi, sääl pole teda ka weel? Oo, oo! Kui ta kodu tules, palun ütlege talle, et ta minule telefoneeriks. [Teatab].

Charles [astub sisse ja näitab sõnalausemata telefoni nummerti].

Susanne. 2483. Täna. Süpp! [Helistab ära]. Oh, see oli wast indiscret sinu nummerti üles anda.

Charles. Palun, palun! Sa oled siin ju kodus.

[Pilgu järle tema puolt]. Ma tahtsin ütelda, nagu kodus.

Susanne. Kas sul ei oleks vahet armsam, kui ma süügi jälle ära lähaksin?

Charles. Mitte sugugi.

Susanne. See ei lähe vieti, et ma süügi jään. Et täiesti mitte. Ma telefoneerin, et tül waja pole minu pärast kõlistada. Ja siis lähen ma.

Charles. Nagu sa soovid.

Susanne. Ma ei taha sind mitte karistada ühtust söömast. On ju, nagu näen, kahl jakes kartud.

Charles. O, see ei tee midagi.

Susanne. Sa ootasid täna õhtuks kedagi.

Charles. Ma arvasin küll, et keegi võib olla tuleb.

Susanne. Siis ma lähen parem. [Astub paar sammu.]

Charles. Ei ole tarvis. Küüd ei tula enam keegi.

Susanne. Sind meeti siis ninapidi. Waene Charley. Sa oled küll väga petetud. [Seisab leentooli taga par. kött.]

Charley [pölvitab leentooli pääl tema ees.]. Ma kinnitan sulle, et ma sugugi petetud ei ole, otse ümber pöördud.

Susanne. See kõlab ju peaaegu nagu meelitus.

[Pahemalt poolt kuulunse kasast norskamist.]

Susanne [jähmetab ja kuulatab, siis väga teravalt.].

Mis see siis on?

Charley. Ei ole aimugi.

Susanne. O, ma teadsin seda ju. Selles toas on naisterahwas peidus.

Charley. See on ju lollus!

Susanne. Ja mina ütlen sulle, see pole ühtegi lollus. see on tõsi, - aga kus, kus, kus? [Waatab kõigil pool

otsides ringi.]. Ah, siin! [Ja lähleb talveaia poole.

Ch. astub talle tee pääle ette.

Charles. Ma ütlen sulle, siin toas pole kedagi.

Susanne. Ma pean ise vaatama.

Charles. Sa pead mind näkuma.

Susanne. Koik, ainult seda mitte.

Charles. Ja kui siis üks naisterahvas oleksgi, mis õigus on sul - ?

Susanne. Mis õigus mul on... minul... sinu naesel ?

Charles [vaimustud]. Minu naene! [Ta lähel tema juurde ja tahab tal ümbert kinni võtta, aga ta tormas temast mööda talmeaeda].

Susanne. Ma paljastan teid terve Londoni es.

Tervele ilmale jutustan ma teie häbenatusist.

Teie nõbbusita nuustejääger, teie! Teie eksitaja,

teie ebiluuriskuja! [Ta rebib esirided eest ja

leial pr. Putnami, kes lentoolis magab]. Ma teadsin

seada ju. [Ta haarab Putnami rõivarest kinni ja

tassis teda ilma talle otsa vaatamata süügilana

juurde, siis vaatab ta talle otsa ja siis Charlesi otsa].

Charles. Teie? Proua Putnam? Pagana pihta! Mis teie siin otsite ?

Putnam. O palun, armuline härra, ma ei mõtel-
nud midagi paha, armuline härra.

Charles. Suba, et esitlen: Pr. Putnam, minu teenija,
prona Susanne Trevor, minu —

Susanne. Ära tee nalja, palun.

Charles [prona Putnamile]. Kiud mingi kõõni,
homme wara räägin ma teiega.

Putnam [läheb ära pah: p]. O, kui hirmus.

Charles [paneb uue kinni ja tuleb ettepoole]. Mul on
wäga kahju, aga täesti ma ei teadnud, et sääl keegi
oli.

Susanne [waarub ja hoiab ruttu kirjutaselauast kinni]

Charles [astub tema juurde]. Aga Susanne, mis sul siin on

Susanne [hoiab üht kätt wastu otsaesist kuna ta + ! +
lana pääle totab]. Ei midagi . . . ma olen ainult wa-
he nõrk. [Ta tuleb ettepoole, Charles totab teda]. Ma
elustasin nii waga, ma wihastasin nii wäga, ja ma
pole midagi sünnud.

Charles [paneb ta par. kätt ühe leentooli pääle istuma].

Mu wäene laps! [Püks wahetab, Ch. läheb süügilaua
juurde, teeb ühe champagneri-pudeli lahti. S. wiskab
omad kindad kanapee pääle. Kõrgi pargu juures juh-
matob ta. Ch. walab klaasi ja astub tema juurde klaas käes].

Säh juu!

Susanne [võtab klaasi]. Sa oled tõesti väga häa mu vastu! [Toob klaasi tühjaks, annab temale kätte, ta kaitseb selle eest]. Ma pole su lahkust tänuvõel ära teinud. [Toob jälle]. Ma tulen keset ööd, segan su rahu, segan su söömaega ja nüüd langen peaaegu minestusse.

Charles. Ära tee sellist wäljagi.

Susanne. Sa ei ole pahane?

Charles. Mitte sugugi.

Susanne. Tõesti mitte? [Tartastab oma päa üsna Ch. oma lähedale. Sel silmapilgul heliseb telefoni kell]. Oh!

Charles [lähleb pahaselt telefoni juurde], kius te tahate? Kius saäl on? Ah oo, palun ainult üks silmapilk. [Tuleb ette]. See on Datchet!

Susanne. Ah kui rumal! [Tõuseb püsti]. Ma tulen juha. [Töörab ümber ja seab juukseid ja nägu peegli ees. Tahab siis telefoni juurde minna, vaarub aga eest ja kohtab kuuli leeni vastu]. Mu - mu päa käib ümber.

Charles. Oota, ma toetan sind. [Ta toetab teda nergilt kõrga ja kuna ta isegi veel kindlalt jalgul ei seisaks, paneb ta oma parema käe tema piha ümber. Võtab kuuldetoru

ja slatab talle].

Susanne, Hallo! - duiguqi mina!

Charles [iile tema öla]. Kuidas nii muidugi mina?

Susanne. Mine on et ära. Ma ei taha, et ta teab, et
sa siin oled. [Telefoni]. Mis? Ei! See ei ole midagi praegu
mitte minu hääl. - [Ta waatab Charley näwarre
pääle, mis see ta pika ümber on pannud ja tõnab
selle tasakesi ära. Charlesile]. Lase mind, Charley.

[Telefoni]. Ja, ma jõudsin päris hasti koju. - Kuis ma
olen - ma olen ühes wõõrastemajas. - Kuis ma
näsi olen? See on on et ise neresest mäisteta. Lord
Datchet, kuidas te julgate seesuguseid nimesi ette
panna? Mis? Kuidas? Kes see mees oli, kes ennist
kõneles? See - ah see oli - see oli - uksehoidja.

[Tahmatab]. Täwaks, mis see siis on? [Kuias kuul-
detoru näwarre rauguseni emal ja siis tõstak
ta jälle kõwa juurde]. Ärge uneti aewastage telefoni
sisse, see on ju hirmus. [Charlesile]. Ta on enese nii
ära niilmetanud, see waene härra.

Charles [soistab talle kõwa sisse]. See on mul tõitsa
wastäispuha.

Susanne. Mitte Charley, mul on kõdi. [Telefoni]. Mis?

Kas ma ütlesin: mul on ködi? Arge olge uneti nii loll, lord Datchet. Ma ütlesin teile juba, et siin kedagi ei ole päiale ussehoidja. Kas te usute, et ma ussehoidjale lubasin mind köditada? Ma ei võis sinna midagi parata, kui teil kuulmise = viiratused päale näivad. Kindlasti on nahu sääljuures süüdi. Te peate maadi luitma - ja kuuma theed juua. - Kas te sa kompres-
sioid peate tegema? Muidegi, see ei võiks kahju teha.
Lõpp, lõpp. Hääd ööd! [Heistab ära]

Charles [paneb mõlemad käed ta pika nemberi].

Susanne. Mis sa siis teed?

Charles [lasub käevarred alla vajuda]. Palun andes, ma unustasin ainult silmapilguse. - Kas müüd on sul parem?

Susanne Oja, palju parem.

Charles. Aga sa oled ikka väga rahutu. Sa oled vist hirmus nälgane. [Te laul teatud laulu juurde ja paneb ühe põlepuu taldreku paale.]

Susanne. Kõigepäält on mul kole külm. Küi külm, nagu ei saaks ma ialgi enam soojaks.

Charles. Istu siis uneti tuli juurde. [Viitab leenboli
namina juurde ja paneb ta sinna istuma. Siis lükkab

ta jalasingi, mille ta nappas alt wälja tõmbab, ta jal-
godi alla]. Nii on õige. [Ta läheb jälle laua juurde ja
toob kaldreku, suuräti ja noad-kaholid. S. karvitab
seda wahuaga rahuliseks peeglisse waatamiseks],
Ja nüüd söö.

Susanne [wõtab kaldreku süle, paneb suuräti üle tooli
küüwarri-leeni]

Charles [ulatab tolle klaasi laua päält]. Ja joo.

Susanne [tahab parajasti sööma hakata]. Kas see ei ole sinu
meelst isäralis - et sina ja mina - siin nii - iheskoos
õhtut sööme?

Charles. Ja on küll vähe isäralis.

Susanne. Kõige selle püra aja jargi.

Charles. Suba -

Susanne. Mida siis?

Charles. Sinu kleit... [Ta wõtab suuräti tooli leenilt,
S. tõstab omia kaldreku üles, Ch. põlwitab tema pah. kätt
ja lastab suuräti tema süle, ta seab kaldreku sinna
pääle].

Susanne. Mul tuleb see aeg ette nagu igawise. Sulle
mitte?

Charles [põlwitab isema weel, küramusek tema leentooli
küüjaleeni pääl]. Igawise on liig nõrke sõna. [Waatab

alla ta jalguale pääle.] Jumal, kui mäjad su kingad
on. Ei ole inie, et sul külm on. Tõmba nad ometi ja
last ära.

Susanne. Ei, ei!

Charles. Wei pean mina-?

Susanne. Ei, ei, ei! [Ta tõmbab mitu jala tagasi, kohmetu
wahe aeg.] Hinnus kui kingad nii mäjad ja jalad
nii külmad on. [Sirutab pahema jala walja.]

Charles. Siis tohin ma-? [Hakkab kinga ära wõtma]

Susanne. Mis sul meelde tuleb? Charley, Charley, seda
keelan ma sul ära. Kas küled, ma ei luba. [Ta seab
mitu taldruke laua pääle ja tõmbab jala undruke alla.]

Charles. Wabanda, ma unustasin silmapilguks - [Tõu-
seb üles ja seab kinga tule juurde.]

Susanne [waab otsi oma ette, habolinult.] Sa ei pea
aga mitte unustama.

Charles. Ma tean - aga kui ma seda teen, siis ei tohi sa sel-
lepärast kohe pahaseks saada. [Pinn wahe aeg. Ta istub
kanapee pääl, temast ära pöördult. S. pöörab ümber
ja näeb et ta tema pääle ei waata, siis laseb ta jalad
jälle maha ja siis tõukab ta oma pahema ja-
raga Ch. jala külge väga tase.]

Susanne. Charley! [Wahcag]. Charley! [Wahcag, ta hõnab
pahema jala wälja]. Charley!

Charley [üks waadatis] Ja.

Susanne. Märjast kingad on siisgi kuledad.

Charles. Siis tohin ma? [Ta põlvitab, tõmbab tal kinga
jalast]. Na! Ei ole inu, et sul külm oli. [Ta paneb

kinga tule juurde, tuleb tagasi ja lasab jälle põlvile].

Susa! Küin auna teine jalg siia. [Tõmbab tal teise
kinga jalast, ja seab kinga tule juurde]. So! [Sinab
jalapingi tule ette ja seab S. jalad pääle].

Susanne [põrsab tagasi ägeda wärinaga ja helidalt
karjudes].

Charley. Mis on lasti?

Susanne [närviliselt naerdes]. Ei midagi, ei midagi!

Charles [teeb kartlikult nätsed tema jalgu silitada].

Susanne [jahmatas iga kord ja wäriseb närviliselt.

Kulmanda korra juures jääb ta rahulikusse ja lasab
tada tormitada].

Charles. Kas mäletad mul Schotti maad?

Susanne. O ja, see oli lõbus reis. Säääl olime ju -
[peatab ärsitselt].

Charles. Säääl olime pulmareisil.

Susanne [tõsiselt]. Ja.

Charley [kasub ta jala lahti]. Kas mäletad veel seda
õhtut, kus me uluga soo pääle ära eksisime?

Susanne. Ja, ja me pidime penikõõrnate kauppa
rändama, ja iga samm juures väjnsime sisse
ja see mulises nii isearaliskult.

Charles. Kuni me wiimars ähe väikese itikese juurde
jõudsime, kus ühes nanna noene meile süüa andis.

Susanne. Piima ja naratanquputru, oh kui häa
see maitses.

Charles. Ja siis kuivatasin ma su jalgu tuli ääres,
just nagu tänagi.

Susanne. Just nagu tänagi.

Charles. Ja sa panid oma päia minu üle najale ja
uisusid magama, nagu väsinud laps.

Susanne. Ma olin ka nii hirmus väsinud.

Charles. Just nagu tänagi, [Tahab teda oma kaenas-
se wõtta].

Susanne [tagasi pöörates]. Ei, Charley, ei.

Charles [paneb näe ta imber]. Siis ära tõrge oneti.
Ma teadsin ju, warem ehk hiljem tuleb sa oneti
minu juurde tagasi.

Susanne [wähe sillakult]. Mis?

Charles. Ära onni tõrju. Sa ei arva onni tõsiselt, et ma seda rumalat lahtust silmapilguksgi tõsiseks pidasin. Sa oled minu ja oled minu.

Susanne [vähe vastumeelt pruuditatud]. Sa näise ju väga kindel olevat oma asjas.

Charles. Olen sa, Jumal tänatud. Ma teadsin ju, et sa ühel päeval tuleid oma käed mu kaela ümber panned ja ütled: Charley, ma näen ära, et ma loll olin, ma ei tee seda enam kunagi. Siin ma olen, võta mind oma rinnale.

Susanne [väljasirutatud käega teha emale hoides]. Tõepoolest! Mis sa sääl ei ütles! Sae indale hääd nõuu anda, mu sõber. Kui sa tulevikus kord jälle mõnile naisterahvale armuavaldusteed, siis ära talle Jumala pärast ütles, et sa tema pääle kindel oled. Naised ei või seda kannatada.

Charles. Susanne! Susanne!

Susanne [jahmatades]. Ah, sääl ma saulengi jälle seda wana laulu!

Charles [tõuseb üles ja istub kanapee pääle].

Susanne [läheb näitelaua keskile, temale järle tohus].

Susanne! Susanne! Minevik on jälle siin! Sinu

autoriteet! Sa lased võtmesõnaga mu kõrvade juures kõliseda päeva ja öösi. Sa olid minu päale kindel! Ah täesti? Kas näed, just niind olin ma oma maha elu sinu seltsis pea huopis unustanud ja kui sa mind teises toonis ülesid küsitud, üles ma võib olla teistviisi vastanud. Korras ma olin. Peaegu ülesin oma vabaduse jälle ära andnud, oma kuldse vabaduse! Ma olin unustanud, et muhe armastus muud ei ole kui väimevalitsus! [Ta lähed tule poole, Ch. seisab selle ees]. Palun, anna mu kingad siia.

Charles [ütab tal nägemist väest kinni ja paneb tema tuoli päale istuma, vaatab talle otsa]. Usud sa ikka veel seda illusiooni?

Suzanne. Missugust illusiooni?

Charles. Kuldse vabaduse illusiooni. Kas sul veel küll ei ole oma austajatest, kes sind vaasavad ja piinavad - ära räägi vastu, ma tean. Kõik austajad piinavad kinni - ja siis piinavad nad veel rohkem, või lähuvad ära. Või usud sa vast, et üks meist härradest sind on armastanud, või sind täesti armastab, nagu mina sind armastan.

Kas oled sa ühe leidnud, kes minust parem oli?
Ma arvan, kes sind rohkem aluses armustanud, kui
mina. No waata siis.

Susanne [waikib ja pöörab end ära]

Charles. Mu waine laps! [Ta panib käe ta tala peäle,
ta raputab ta ära]. Sa oled oma elu segases tei-
nud ja rumalaks. Wõi ütlesin parem, sa oled umast
elust segase rumaluse teinud. Kas see sind rõõmustab?

Susanne (on toras)

Charles. Susanne! Ma ei pea sind siin kinni.
Tee on waba. Aga mõtle järele. Armastust ilma
teatava - ütlemine, - ilma teatava wõimuvallitsuse-
ta ei ole olemasgi. Seda ei ole, ei ole ial olnud ja
ei saa ka ialgi olema. Kui ma sind ei armastaks,
siis oleks sul õigus. Aga ma armastan sind wõrd.
Ja ma ei ole mitte üegi sinu isand, sina oled ju ka
minu käskijanna, ära seda unusta. Mõtle selle üle
järele, enne kui sa lähed.

Susanne. Kõige peält anna mulle nüüd mu
kingad siia!

Charles [laseb ta lahti]. Sa jääd siis isemeelseks?

Susanne. Ma jään kindlaks.

Charles. Kuidas sa tahad. [Ta kümnardab wõmmiltselt, lähib tule äärde, ulatab talle kingad, kuna S. üht kinga jalga tõmbab, lähib Ch. akna juurde, tõmbab esiride kõrwale ja waatab wälja]. Ta on tõesti onnal kohal.

Susanne [jooset akna juurde, ainult ühes kingjalas]. Kes sääl on, mis sääl on? [Waatab wälja].

Charles Siig hilja, ta on sind juba näinud.

Susanne. Kes on mind näinud?

Charles. See mees, kes seda maja silmas peab.

Susanne. Mees, kes seda maja silmas peab?

Charles. Ja. Salapolitsiinis. Kohtu poolt.

Susanne. Kohtu poolt?

Charles. chei järel on täna walwatus, sinu ja minu järel.

Susanne. Oo, mu king, mu king! [Jooset tuuli juurde, tõmbab teise kinga jalga].

Charles. Kuid nad sa, sellepärast lüdsimegi teinija talinraiast. Ka tema on ära ostetud, et meid silmas pidada. Kas sa ei mõista, mis see tähendab! See tähendab, et me nüüd enam lahutust ei saa.

Susanne. Kuidas? Mis?

Charles. Kui mees ja naene lahutusprotsessi aegu -
Inglise seadus on selles. sjas halastamata.

Susanne. Mis? Sa arvad siis et me teineteise
vulge oleme vöide tud?

Charles. Ma kardan.

Susanne. Sa kardad?

Charles. Wabanda, mul on wäga kahju. Ma
kahetsen sügawasti -

Susanne. Sul on kahju ja sa kahetsed? Ma, ära
weel meelt heida. Wast oled sa eksinud. See mees
sääb ei olegi wöib olla salapolitse?

Charles. O ja, ta on seda kindlasti.

Susanne. Kust sa seda tead?

Charles. Sest et ma ise advokadile telegraferisin,
et meie järel walwataks, sinu ja minu järel.

Susanne. Sa lasksid minu järel luurata?

Charles. Usud sa siis et ma kunagi selle pääle
olen mõtelnud sind wabaks anda. Ma teadsin et sa
täna õhtu tuleid ja ma wötsin ette sind iga hinna
eest kinni hoida. Nii kõwasti kinni hoida, et sa
mind ialgi maha jätta ei saa.

Susanne. Nii siis piinuis? [Tõusis püsti.]

Charles. Ja, armastuse püüdis.

Susanne. Nii siis väewõimuga!

Charles. Ja. Nii palju väewõimu kui mees tarvitada võib, et naist, seda ta armastab, sinni hoida. Ma olen nimelt naine küllalt uskuma, lootma, et sa mind veel näha saadid.

Charles. Ja.

Susanne. Ja see teine?

Charles. Missugune teine?

Susanne. See naine, keda sa tänasõhtu võtsid? See eduw, kergemeelne, alatu, milits isin, minu sõbranna Nellie!

Charles. Mul ei olnud silmapilguski nõuu, teda kaugemale kui ta mõjuseeni saata.

Susanne. Siis oli tema ainult sõõdaks? Sa tarvitased teda, et mind süa meditada. O sa milits, sa häkenata!

Charles. Aga ma armastan sind, ma armastan sind!

Susanne. Püüdisid sead sa minu jaoks üles, sa õhwardad väewõimu tarvitada, sa kutsud kohtuud appi, sa tellid salapolitsei-ametniku wese ette, sa lased wna teenija wsta, sa lipitsed mu sõbranna imber, kõis kõis, ainult et — see on juwära arwa-

mata. Sa oled kõige suurem hirmutus, mida ma kunagi näinud. Sa oled - aya ma ei wõi teisiti, ma armastan sind ka! [Ta wõtab ta kaelasse ja suudleb teda]. Aya ära ainult üttele, et ma meelendinduseks olen, seda ei suuda ma kuulda. Charles. Ma ei üttele midagi, ma suudlen sind ainult. [Kuukestas kuisutus].

Susanne. Charley, ma olen ju nii nälgane!

Charles. Siis tule sööma! [Ta ulatab näuwarre, nii kui nad mõlemad lauda saavad langis esriie].

Lüpe.

